

การสร้างบทเรียนแบบโปรแกรม

หลักในการเลือกบทเรียน

หลังจากที่ได้ศึกษาประวัติความเป็นมา ชนิดต่าง ๆ ตลอดจนถึงเทคนิคและวิธีการสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมแล้ว ผู้วิจัยได้ลงมือเขียนบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่องคำแผลงสำหรับนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้น โดยมึหลักในการเลือกเขียนบทเรียนดังนี้

1. คำนึงถึงการประหยัด ทั้งนี้เพราะเนื้อหาเรื่องคำแผลง เป็นเนื้อหาที่คงที่ไม่เปลี่ยนแปลง จึงเหมาะที่จะนำมาเขียนเป็นบทเรียนแบบโปรแกรม ทำให้ไม่สิ้นเปลืองเวลาและทุนทรัพย์
2. คำนึงถึงประโยชน์ บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่องนี้จะช่วยลดภาระของครูในการสอนวิชาหลักภาษาไทย และอาจช่วยแก้ปัญหาการสอนเนื้อหาไม่ทันตามหลักสูตรได้ โดยครูสามารถให้นักเรียนเรียนบทเรียนนั้นนอกเวลาได้ ทั้งยังอาจช่วยสอนซ่อมเสริมความรู้ให้แก่ักเรียนในระดับอื่นที่สนใจจะทำความเข้าใจในเรื่อง "คำแผลง" โดยใช้ศึกษาค้นคว้าเองได้
3. คำนึงถึงความสะดวกในการใช้ บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่องนี้สามารถนำไปใช้สอนเด็กจำนวนมาก ๆ ได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ครูหลายคน เพราะเด็กสามารถใช้บทเรียนนี้ศึกษาเองได้อย่างสะดวก
4. คำนึงถึงความยาวของเนื้อหา เรื่องคำแผลงนี้มีความยาวพอเหมาะที่จะเขียนเป็นบทเรียนแบบโปรแกรมและเหมาะสมที่จะทำการวิจัย
5. บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแผลง" สำหรับชั้นประกาศนียบัตรวิชาการศึกษานี้ยังไม่มีผู้ใดสร้างเป็นบทเรียนแบบโปรแกรมมาก่อน

การเลือกใช้ชนิดของบทเรียนแบบโปรแกรม

เนื้อหาเรื่องคำแผลงนี้เป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนต้องศึกษาไปตามลำดับจากวิธีการสร้างคำแผลงแบบภาษาเขมรและการแผลงคำที่ไทยรับคำมาจากบาลี-สันสกฤต และต้องทำแบบฝึกหัดเป็นระยะ ๆ จากง่ายไปหายาก จะช่วยให้เกิดความรู้และเข้าใจอย่างชัดเจนไม่สับสน ดังนั้นเนื้อหาเรื่องนี้จึงเหมาะกับวิธีการเขียนบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดเส้นตรง ซึ่งเหมาะกับผู้ที่ศึกษาที่ยังไม่เคยชินกับบทเรียนแบบโปรแกรม ดีกว่าจะใช้บทเรียนแบบโปรแกรมชนิดสาขา ผู้วิจัยจึงเลือกเขียนบทเรียนแบบโปรแกรมชนิดเส้นตรง

การตั้งความมุ่งหมายของบทเรียนแบบโปรแกรม

เมื่อผู้วิจัยได้ตัดสินใจสร้างบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแผลง" แล้ว ก็ได้ศึกษาหลักสูตรและรวบรวมเนื้อหาของบทเรียนมาตั้งความมุ่งหมายทั่วไปและความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ต่อจากนั้นได้สร้างแบบทดสอบก่อนเรียนบทเรียนและหลังเรียนบทเรียนแล้วตามความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่ตั้งไว้ ซึ่งแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนี้มีความเที่ยง -

(Reliability) 0.67 (ดูภาคผนวกหน้า 170) และมีความแม่นยำเชิงเนื้อหา (Content Validity)

ความมุ่งหมายของบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่องคำแผลง

ความมุ่งหมายทั่วไป

1. เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจลักษณะของคำแผลง
2. เพื่อให้นักศึกษารู้หลักการแผลงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์
3. เพื่อให้นักศึกษารู้หลักการอ่านคำแผลง
4. เพื่อให้นักศึกษานำความรู้เรื่องคำแผลงไปใช้ประโยชน์ได้

ความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม

เมื่อเรียนจบบทเรียนนี้แล้วนักศึกษาจะสามารถแสดงออกเป็นพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อแสดงว่าได้เกิดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

ความรู้ความจำ

1. สามารถบอกความหมายของคำแผลงได้ถูกต้อง
(ก. 4 - 16 แบบทดสอบขอ 1)
2. สามารถบอกชนิดของคำแผลงได้ถูกต้อง
(ก. 22 - 67)
3. สามารถอธิบายว่าคำแผลงมาจากภาษาใดได้ถูกต้อง
(ก. 21 แบบทดสอบขอ 2)
4. สามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าคำที่ยกมาเป็นคำแผลงแบบเขมร
(ก. 22 - 68 แบบทดสอบขอ 6)
5. สามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าคำที่ยกมาเป็นคำแผลงแบบบาลี-สันสกฤต
(ก. 69 - 121 แบบทดสอบขอ 7)
6. สามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าคำแผลงที่ยกมามีหลักการอ่านอย่างไร
(ก. 138 - 144)

ความเข้าใจ

7. สามารถอธิบายได้ถูกต้องว่าคำอุปสรรคเทียมคืออะไร
(ก. 58 - 63)
8. สามารถอธิบายได้ถูกต้องว่าคำบาลี-สันสกฤตมีพยางค์สั้นเข้าเพราะอะไร
(ก. 71 - 80)
9. สามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าคำที่ยกมาคำใดที่แผลงแล้วความหมายไม่เปลี่ยนแปลง
(ก. 17 - 18)
10. สามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าคำที่ยกมาคำใดแผลงแล้วความหมายเปลี่ยนแปลง
(ก. 19 - 20)

11. สามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าคำที่ยกมาคำใดมีการ เปลี่ยนทั้งสระและพยัญชนะ

ในคำ

(ก. 88 - 89)

การนำไปใช้

12. เมื่อยกคำแผลงโดยการลดพยางค์มาให้ดู นักศึกษาสามารถชี้บ่งได้ถูกต้องว่าพยางค์ใดที่ถูกตัดออกไป

(ก. 115 - 121)

13. สามารถอ่านคำแผลงที่ยกมาได้ถูกต้อง

(ก. 138 - 144)

14. สามารถแผลงคำที่ยกมาได้ถูกต้อง

(ก. 22 - 127)

15. สามารถใช้คำแผลงเติมลงในช่องว่างในคำประพันธ์ได้ถูกต้อง

(ก. 23 , 46 , 54 , 60 , 72 , 85 , 96 , 99)

การวิเคราะห์

16. สามารถจำแนกได้ว่าคำแผลงกับคำเพี้ยนเสียงต่างกันอย่างไร

(ก. 122 - 126)

17. สามารถบอกเหตุผลได้ว่าเพราะอะไรจึงมีการแผลงคำขึ้นใช้ในการแต่ง

คำประพันธ์

(ก. 146 - 150)

18. สามารถจำแนกได้ว่าคำที่ยกมานั้นคำไหนมีการลงนិคหิตได้ถูกต้อง

(ก. 22 - 38)

19. สามารถจำแนกได้ว่าคำที่ยกมานั้นคำไหนมีการ เปลี่ยนพยัญชนะอะไรได้ถูกต้อง

(ก. 64 - 68 และ ก. 85 - 87)

20. สามารถจำแนกไวยากรณ์ที่ยกมานั้นคำไหนมีการ เปลี่ยนสระอะไรได้ถูกต้อง
(ก. 89 - 121)

21. สามารถจำแนกไวยากรณ์ที่ยกมานั้นคำไหนมีการ เปลี่ยนวรรณยุกต์อะไรได้

ถูกต้อง

(ก. 127 - 135)

การประเมินค่า

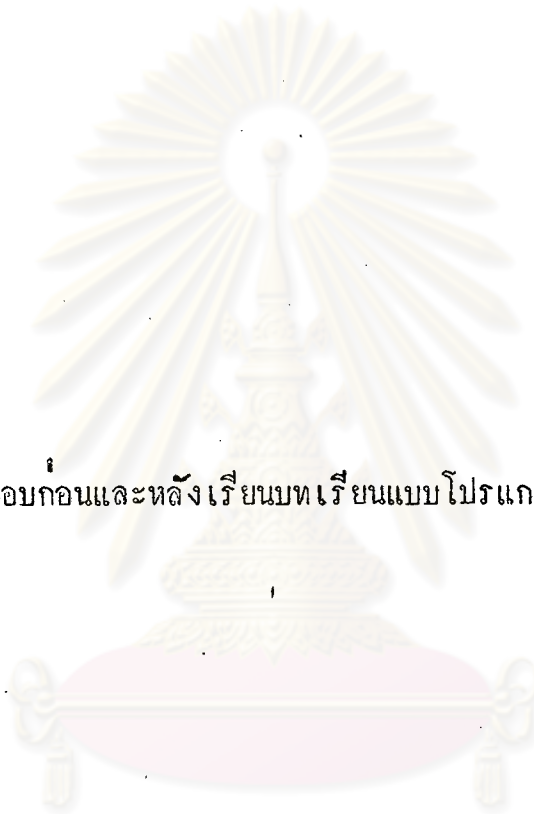
22. สามารถสรุปประโยชน์ของคำแสดงไวยากรณ์อย่างน้อย 3 ข้อ

(ก. 138 - 154 แบบทดสอบขอ 40)

23. สามารถตัดสินไวยากรณ์คำแสดงมีคุณค่าด้านใดมากที่สุด

(ก. 146 - 154)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนแบบโปรแกรม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบทดสอบบทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแผลง"
สำหรับนักศึกษา ป.กศ.

ให้นักศึกษาเลือกข้อที่ถูกตอง แล้วกาเครื่องหมายกากบาท (+) ทับอักษรประจำข้อนั้น

1. คำแผลงคืออะไร

- ก. คำที่เปลี่ยนรูปสระและวรรณยุกต์
- ข. คำที่เปลี่ยนรูปพยัญชนะและสระ
- ค. คำที่เปลี่ยนรูปพยัญชนะและวรรณยุกต์
- ง. คำที่เปลี่ยนรูปพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์

2. ไทยรับวิธีการแผลงคำมาจากภาษาของชาติใด

- ก. เขมร - มอญ
- ข. เขมร - อินเดีย
- ค. จีน - อินเดีย
- ง. ชาว - มลายู

3. ข้อต่อไปในข้อใดเป็นคำแผลง

- ก. เสกข์
- ข. กีระษะ
- ค. กำเนิด
- ง. แสวง

4. ข้อใดที่แผลงแล้วมีความหมายต่างจากคำเดิม

- ก. เพียง - เพียง
- ข. หรุค - ชำรุค
- ค. ไกร - กำไร
- ง. ตรัส - คำรัส

5. ข้อใดที่แผลงแล้วความหมายไม่เปลี่ยนแปลง

- ก. เสา - สำเนา
- ข. เพราะ - ไพเราะ
- ค. ขาน - ขนาน
- ง. ตัก - ทำหนัก

6. ข้อใดเป็นคำแผลงที่มาจากภาษาเขมร

- ก. วรุค - วรรณ
- ข. มรณ - มรณา
- ค. สิ้นขว - สิ้นชีพ
- ง. เพ็ญ - บำเพ็ญ

7. ข้อใดเป็นคำแผลงที่มาจากภาษาบาลี-สันสกฤต
- ก. สวรรค์ - สวรรค์ ค. ทบ - ทานบ
 ข. จุง - จุง ง. สมัน - ฉมัน
8. ข้อใดเป็นการแผลงโดยการลงอาคม (เติมพยัญชนะลงกลางคำ)
- ก. บัด - บำบัด ค. ทลาย - ทำลาย
 ข. สัก - สลัก ง. อติเรก - ทิเรก
9. ข้อใดเป็นการแผลงโดยการเติม "บ" (อุปสรรคเติมแบบเขมร) หน้าคำเดิม
- ก. บดี ค. บอระเพ็ด
 ข. บทจร ง. บันดาล
10. ข้อใดแผลงโดยการเติมหน่วยเสียง "-ำ"
- ก. เกิด - กำเนิด ค. ครบ - คำรบ
 ข. จง - จำง ง. อวย - อำวย
11. ข้อใดแผลงโดยการเติมหน่วยเสียง "-ำน"
- ก. จำนวน ค. ทำนุ
 ข. อำนาจ ง. ชำนะ
12. ข้อใดแผลงโดยการเติมหน่วยเสียง นิคหิต "อัง"
- ก. สัจวัลย์ ค. ระวัง
 ข. จังหวัด ง. สังกัก
13. ข้อใดแผลงโดยการเติมหน่วยเสียง "น" ลงกลางคำ
- ก. พระเนน ค. มนุษย์
 ข. ขนค ง. พันัส
14. ข้อใดแผลงโดยการเติมหน่วยเสียง "ย" ลงกลางคำ
- ก. ชยุม ค. ชยัน
 ข. สยมพร ง. ประหัยด์

15. จากคำประพันธ์ต่อไปนี้

งานเฉลิมเริ่มฉลองที่เจดีย์ง มีการเลี้ยงหุดลามตามอย่างเหล่า
 ข้อใดแสดงโดยการ เติมหน่วยเสียง "ด"

ก. เฉลิม	ค. เจดีย์ง
ข. ฉลอง	ง. หดลาม

16. จากคำประพันธ์ต่อไปนี้

แสงสว่างส่องสุวรรณสุไสว สัตว์สี่ไปหีบเสื่อผ้าเข้ามาสวม
 ข้อใดแสดงโดยการ เติมหน่วยเสียง "ว"

ก. สว่าง	ค. ไสว
ข. สุวรรณ	ง. สัตว์สี่

17. ข้อใดแสดงโดยการ เปลี่ยนพยัญชนะต้น "ฉ" เป็น "จ"

ก. เจริญ	ค. จำนำ
ข. จำลอง	ง. จำนน

18. ข้อใดแสดงโดยการ เปลี่ยนพยัญชนะต้น "บ" เป็น "ผ"

ก. ผนาวช	ค. ผลาญ
ข. ผลัด	ง. ผไท

19. ข้อใดแสดงโดยการ เปลี่ยนพยัญชนะต้น "ต" เป็น "ค"

ก. คำเนิน	ค. กระดาน
ข. คาราว	ง. เเคคิม

20. ข้อใดแสดงโดยการ เปลี่ยนพยัญชนะต้น "ว" เป็น "พ"

ก. เพนียด	ค. ไพร
ข. พนม	ง. พิธิต

21. คำว่า "อวย" แผลงเป็น "อำนวย" เป็นการแผลงโดยเติมหน่วยเสียงข้อใด

ก. "-ำ"

ค. "น"

ข. "-ำน"

ง. "-าน"

22. คำว่า "ตั้งว้าย" แผลงมาจากคำในข้อใด

ก. ถาย

ค. ถัง

ข. ถวาย

ง. สว้าย

23. คำว่า "ฉลาก" แผลงมาจากคำในข้อใด

ก. ฉลาก

ค. ฉาก

ข. จาก

ง. สลัก

24. ข้อใดเป็นการแผลงสระอะ เป็นสระ อา

ก. สราญ

ค. คารวะ

ข. สามารถ

ง. มานุษย์

25. ข้อใดมีการแผลงโดยการเพิ่มพยัญชนะให้มากขึ้น

ก. วิครห - วิเคราะห์

ค. ธรรม - ธรรม

ข. ปุชา - บูชา

ง. วชิร - วิเชียร

26. ข้อใดมีการแผลงโดยการตัดพยัญชนะใ้ทยลง

ก. มนัส - มนัส

ค. วรณ - วรรณ

ข. อานันท์ - อานนท์

ง. ปรุ่ง - บำรุง

27. ข้อใดมีการแผลงโดยการตัดพยางค์หน้าของคำเดิมออก

ก. วินิจัย - วินิจ

ค. อุโบสถ - โบสถ์

ข. ชนมพรรษา - ชันษา

ง. พารามลี - พารา

28. คำต่อไปนี้ ข้อใดเป็นการแผลง สระอุ เป็น สระอู

ก. ตรีศรุ

ค. ตาปู

ข. ชะลูด

ง. กรู

36. คำต่อไปนี้ข้อใดเป็นการแสดงวรรณยุกต์
- ก. กัณยา - กัณยั ค. ลาง - มลาง
 ข. ย่อ - ระย่อ ง. คีลก(กิ-ละ-กะ) - คีลก (กิ - หลก)
37. คำว่า "อหิวาต์" เป็นการแสดงโดยการตัดพยางค์ในข้อใด
- ก. พยางค์หน้า ค. พยางค์หลัง
 ข. พยางค์กลาง ง. ถูกทั้ง ข้อ ก. ข. และ ค.
38. ข้อใดที่ไม่อ่านตามหลักการอ่านคำแสดง
- ก. ตำรวจ ค. บำราศ
 ข. บำราบ ง. กระลึบ.
39. ผู้ใช้คำแสดงให้เป็นประโยชน์ที่สุดคือใคร
- ก. แพทย์ ค. กวี
 ข. นักกฎหมาย ง. นักการศึกษา
40. ข้อใดที่ไม่ใช่ประโยชน์ของคำแสดง
- ก. ช่วยในการแต่งคำประพันธ์
 ข. ช่วยในการสัมพันธ์ประโยค
 ค. ช่วยให้มีความไพเราะในวงศัพทมากขึ้น
 ง. ช่วยให้ออกเสียงของคำได้สะดวก ไพเราะและสละสลวย

บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแดง"

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำแนะนำในการใช้บทเรียน

บทเรียนแบบโปรแกรมวิชาภาษาไทยเรื่อง "คำแผลง" นี้ เป็นบทเรียนที่ใช้เรียนด้วยตนเอง นักศึกษาควรอ่านคำแนะนำนี้ก่อน จะช่วยให้ใช้บทเรียนนี้ได้ถูกต้อง

1. ให้นักศึกษาใช้แผ่นกระดาษแข็งที่แนบมาพร้อมกับบทเรียนนี้ปิดคำตอบทางด้านขวามือในแต่ละหน้า ก่อนทำบทเรียนทุกหน้า
2. อ่านข้อความในแต่ละกรอบให้เข้าใจ แล้วตอบคำถาม โดยการเติมอักษรเติมคำ เติมข้อความ หรือเขียนวงกลมล้อมรอบคำตอบที่ถูก ตามคำสั่งของแต่ละกรอบ
3. เมื่อตอบคำถามเสร็จกรอบหนึ่ง ๆ ให้เลื่อนกระดาษแข็งที่ปิดคำตอบลงมา 1 ช่อง เพื่อตรวจว่าคำตอบที่นักศึกษาตอบนั้นถูกต้องหรือไม่
4. ถ้านักศึกษาตอบผิด จงย้อนกลับไปอ่านข้อความที่ผ่านมานั้นใหม่จนเข้าใจแล้วตอบใหม่
5. เนื้อหาของบทเรียนนี้จะ เป็นไปตามลำดับขั้น ฉะนั้นอย่าอ่านข้ามกรอบหรือเปิดข้ามหน้า เพราะจะทำให้ นักศึกษาไม่เข้าใจบทเรียน
6. นักศึกษาต้องตั้งใจอ่าน คิด และเขียนตอบ ซึ่งจะ ทำให้นักศึกษาได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่อง "คำแผลง" เป็นอย่างดี และสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้องต่อไป

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแผลง"
(ตอนที่ 1)

ก. 1	<p>นักศึกษาได้เรียนรู้มาแล้วว่าภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด ซึ่งมีลักษณะสำคัญอย่างหนึ่ง คือ คำภาษาไทยส่วนมากมักมีพยางค์เดียว นำไปใช้ได้โดยอิสระ ไม่เปลี่ยนรูปคำ เช่น บ้าน หิน นิ่ง ฯลฯ</p> <p>คำภาษาไทยมีลักษณะเด่น คือ คำส่วนมากเป็นคำที่มี.....</p> <p>.....</p>	
ก. 2	<p>เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร สื่อความคิดของมนุษย์ และภาษาเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งจึงมีการหยิบยืมกันและกันระหว่างชนชาติต่าง ๆ เพื่อทำให้มีคำใช้ในภาษามากขึ้นสะดวกในการสื่อความหมายกัน ทั้งทำให้ภาษาเจริญงอกงามขึ้นด้วย</p> <p>ภาษาไทยจึงรับเอาคำและวิธีการสร้างคำมาจาก.....</p> <p>.....</p>	พยางค์เดียว
ก. 3	<p>การรับเอาคำและวิธีการสร้างคำมาจากภาษาต่างประเทศ ทำให้คำไทยซึ่งเดิมมีพยางค์เดียวกลายเป็นคำที่มี.....</p> <p>.....</p>	ภาษาต่างประเทศ
ก. 4	<p>คำว่า "ช่วย" เปลี่ยนเป็น "ซำ่วย" นับเป็นการเปลี่ยนคำพยางค์เดียวให้กลายเป็นคำที่มี.....</p> <p>.....</p>	หลายพยางค์
ก. 5	<p>คำว่า "นิรมิต" เปลี่ยนเป็น "เนรมิต" จัดเป็นการเปลี่ยนแปลง.....</p> <p>.....</p>	หลายพยางค์

ก. 6	คำว่า "เล่ห์" เปลี่ยนเป็น "เล้ง" เป็นการเปลี่ยนแปลง	รูปสระ
ก. 7	การเปลี่ยนแปลงคำว่า "ช่วย" เป็น "ซำช่วย" และ "นิรมิต" เป็น "เนรมิต" เป็นการรับเอาวิธีการสร้างคำมาจาก.....	วรรณยุกต์
ก. 8	คำที่มีการเปลี่ยนแปลงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ อาจ เรียกชื่อได้อีกอย่างหนึ่งว่าเป็นคำ.....	ภาษาต่างประเทศ
ก. 9	ถูกแล้ว คำที่มีการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เรียกว่า <u>คำแผลง</u> จากนี้เราจะได้อีกเรื่อง <u>คำแผลง</u> โดยละเอียดต่อไป	แผลง
ก. 10	<u>คำแผลง</u> หรือ <u>คำแปลง</u> หมายถึงคำที่เปลี่ยนรูปหรือเปลี่ยน เสียงให้ผิดไปจากเดิม บางทีก็เพิ่มสระ พยัญชนะหรือวรรณยุกต์ ลงไป ดังนั้น คำที่มีการเปลี่ยนรูป หรือเปลี่ยนเสียงจึงเรียกว่าหรือ.....	
ก. 11	คำว่า "ตรวจ" เปลี่ยนเป็น "ตำรวจ" เป็นคำที่เกิดจาก การแทรก.....ลงไปที่ยพยัญชนะต้น	คำแผลง คำแปลง
ก. 12	คำว่า "เกย" เปลี่ยนเป็น "เขนย" มีการเปลี่ยน ก. เป็น ข. และมีการเติม.....ด้วย	สระอำ

ก. 13	คำว่า "เพียง" เปลี่ยนเป็น "เพ็ญ" เป็นคำแผลง ที่เกิดจากการเพิ่ม.....	น.
ก. 14	จากการเปลี่ยนคำว่า <u>ท</u> รวจ เป็น <u>ท</u> ำรวจ <u>ก</u> ย เป็น <u>ก</u> ย <u>เพ็</u> ญ เป็น <u>เพ็</u> ญ เรียกว่าเป็นคำแผลงที่มีการเปลี่ยน (ก. รูป, ข. เสียง) ตอบขอ.....	วรรณยุกต์โท
ก. 15	คราวนี้เรามาดูคำอื่น ๆ กันต่อไป คำว่า "คิลก" เดิม อ่านว่า คิ-ละ-กะ ไทรับมาอ่านว่า คิ-หลก เรียกว่า เป็นคำแผลงที่มีการเปลี่ยนเสียง ถ้าเช่นนั้น "ประโยค" ก็เป็นการเปลี่ยน..... เพราะ อ่านว่า..... และ "กิเลส" ก็เป็นการเปลี่ยน..... เพราะ อ่านว่า.....	ก.
ก. 16	ดังนั้นสรุปได้ว่า คำแผลง หรือ คำแปลง หมายถึงคำที่มี การเปลี่ยน.....หรือเปลี่ยน.....ให้ผิด ไปจากเดิม	เสียง ประ-โยค เสียง กิ - หลก

ก. 17

นักศึกษาลองสังเกตคำแฉ่งในประโยคต่อไปนี้

1. ก. เทศบาลสร้างที่พิักผู้โดยสารรถเมล์
ข. เทศบาลสร้างที่พำนักผู้โดยสารรถเมล์
2. ก. เขามีความเชียวชาญในการทำงานมาก
ข. เขามีความชำนาญในการทำงานมาก
3. ก. สวีตร้องเพลงเพราะมาก
ข. สวีตร้องเพลงไพเราะมาก

จะเห็นได้ว่าคำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อเป็นคำ.....
ที่มีความหมาย (ก. เปลี่ยนแปลง , ข. คงเดิม)
ตอบขอ.....

รูป
เสียง

ก. 18

ถูกแฉ่ง เป็นการแฉ่งที่มีความหมายคงเดิม
ลองพิจารณาคำต่อไปนี้

1. ก. ครูตินักเรียนที่กระทำผิด
ข. ครูตำหนินักเรียนที่กระทำผิด
2. ก. นำทวมมากเขาตองรถขากทางเกง
ข. นำทวมมากเขาตองรถลขากทางเกง

คำที่ขีดเส้นใต้เป็น.....ที่มีความหมาย.....

แฉ่ง
ข.

ก. 19

ที่นี้ลองสังเกตคำแฉ่งในประโยคต่อไปนี้

1. เขาอาจมีอำนาจในอนาคต
2. แกวที่วางซึกกันนี้มีหลายชนิด
3. เด็กถูกควนรมจนระบมไปทั่ววาง

คำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อล้วนเป็น.....ซึ่งมี
ความหมาย (ก. เปลี่ยนแปลง , ข. คงเดิม) ตอบขอ.....

คำแฉ่ง
คงเดิม

<p>ก. 20</p>	<p>จากตัวอย่างในกรอบข้างบนนี้จะเห็นได้ว่าคำแผลงมีลักษณะสำคัญที่น่าสังเกตอยู่ 2 อย่าง คือ แผลงแล้ว</p> <p>1. ความหมาย.....</p> <p>2. ความหมาย.....</p>	<p>คำแผลง</p> <p>ก.</p>
<p>ก. 21</p>	<p>ถูกแล้ว นักศึกษาพอจะเข้าใจถึงลักษณะของคำแผลงแล้วใช่ไหม</p> <p>ต่อไปจะได้ศึกษาถึงที่มาของคำแผลงว่ามาจากภาษาใดบ้าง</p> <p>ภาษาต่างประเทศที่เป็นแบบในการแผลงคำของไทยได้แก่</p> <p>1. ภาษาเขมร</p> <p>2. ภาษาบาลี - สันสกฤต</p>	<p>คงเดิม</p> <p>เปลี่ยนแปลง</p>
<p>ก. 22</p>	<p>ต่อไปนี้จะได้เรียนเรื่อง <u>การแผลงคำที่ไทยรับวิธีการมาจากภาษาเขมร</u> ซึ่งมีหลายวิธี ได้แก่</p> <p>1. <u>การลงนิคหิต</u> โปรดสังเกตแผนภูมิการเปลี่ยนนิคหิต</p> <div style="text-align: center;"> <p>นิคหิต</p> <pre> / \ / \ อ่า อั้ง อั้น </pre> </div> <p>1.1 กราบ แผลงเป็น กำราบ</p> <p> ทลาย แผลงเป็น ทำลาย</p> <p> จรัส แผลงเป็น จำรัส</p> <p>คำเหล่านี้มีการเติมสระอ่า ที่พยัญชนะต้น ทำให้ ก. กลายเป็น กำ , ท. กลายเป็น.....จ.กลายเป็น.....</p>	

ก. 23

ถูกแล้ว คำเหล่านี้จัดว่าเป็นการ ลงนิคหิต อ่านเป็น
"อ่า" หรือการแทรกสระอ่าเข้าไปในคำเดิม
 ยังมีคำอื่น ๆ อีกหลายคำที่ใช้วิธีนี้ เช่น

ชนะ แผลงเป็น ชำนะ
 ครบ แผลงเป็น คำรบ

ดังนั้น ลองแผลงคำในวงเล็บแล้วใส่ลงในช่องว่างให้
 ถูกต้อง

หวัง (ไกร).....ในการค้าหาสินทรัพย์
 ตาม (ครบ).....เงินต่อเงินเพลันหนักหนา
 มีเงินทองแตงรวง (สะอาก).....ตา
 ชาวประชาเชิดชูคุณ (จรรยา).....

ทำ
จำ

ก. 24

การเติม สระอ่า เข้าไปที่พยัญชนะต้นในคำเดิมเช่นนี้
 เรียกว่าเป็น การลงนิคหิต แล้วอ่านเป็น เสียง อ่า
 โปรดสังเกตคำต่อไปนี้

ฉลอง แผลงเป็น จำลอง
 เกกิง แผลงเป็น คำเกิง
 ครู แผลงเป็น คำรู

คำเหล่านี้นอกจาก ลงนิคหิต อ่านเสียงอ่า แล้วยังมีการ
 แผลงพยัญชนะต้นด้วย โดยแผลง ฉ. เป็น.....
 ค. เป็น.....ค. เป็น.....

ทำไร
ทำรับ
สำอาก
จำรูญ

ก. 25

นักศึกษาได้สังเกตหรือไม่ว่า มีหลักอะไรในการแสดง
พยัญชนะ ลองพิจารณาการจัดพยัญชนะเป็นวรรค ต่างๆ ดัง
ต่อไปนี้ คือ

	แถวที่1	แถวที่2	แถวที่3	แถวที่4	แถวที่5	เศษวรรค
วรรคกะ	ก	ข	ค	ฅ	ง	ห
วรรคจะ	จ	ฉ	ช	ฌ	ญ	ย ี
วรรคฎะ	ฎ ฏ	ฐ	ฑ	ฒ	ณ	ร ฬ ษ
วรรคดะ	ด ต	ถ	ท	ธ	น	ล ส
วรรคปะ	บ ป	ผ	พ	ภ	ม	ว

พยัญชนะวรรคเดียวกันมักแสดงกันไคงาย เช่น

ก. กับ ข.

จ. กับ ฉ , ช

ต. กับ ค , ถ

ป. กับ บ , ผ

จ.

ค.

ค.

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

<p>ก. 26</p>	<p>คำที่แผลงโดยการลงนิกหิต อ่านออกเสียง อ่า และมี การเปลี่ยนพยัญชนะต้น ยังมีอีกหลายคำ เช่น</p> <p>ปราศ แผลงเป็น บำปราศ ถกส แผลงเป็น คำถกส ขจร แผลงเป็น กำจร เฉพาะ แผลงเป็น จำพาะ</p> <p>คำเหล่านี้มีการแผลง 2 อย่าง คือ</p> <p>1. แผลงโดยลง.....อ่านเป็น..... 2. แผลงพยัญชนะ ไค่แก่การแผลง</p> <p>ป. เป็น..... ถ. เป็น..... ช. เป็น..... ฉ. เป็น.....</p>	
<p>ก. 27</p>	<p>คำที่แผลงโดยการ เปลี่ยนพยัญชนะต้นก่อนแล้วจึงลง นิกหิต เช่น</p> <p>ทริ แผลงเป็น คำริ ตรง แผลงเป็น คำรง</p> <p>คังนั้น</p> <p>ครัด จึงแผลงเป็น..... ครู จึงแผลงเป็น.....</p>	<p>นิกหิต อ่า บ. ค. ก. จ.</p>

<p>ก. 28</p>	<p>คำต่อไปนี้ก็เป็นการแผลงโดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้น ก่อน แล้วจึงลงหนักหิต เช่น</p> <p>ขจัด แผลงเป็น กำจัด ขจาย แผลงเป็น กำจาย ขจร แผลงเป็น กำจร</p> <p>ดังนั้น</p> <p>ขล้ง จึงแผลงเป็น เขคา จึงแผลงเป็น</p>	<p>คำรัส คำรุ</p>
<p>ก. 29</p>	<p>นอกจากนี้ คำที่แผลงในลักษณะนี้ยังมีอีก เช่น</p> <p>เฉพาะ แผลงเป็น จำพาะ เฉลย แผลงเป็น จำลย</p> <p>ดังนั้น</p> <p>ฉลอง จึงแผลงเป็น ฉงาย จึงแผลงเป็น</p>	<p>กำลัง กำเคา</p>
<p>ก. 30</p>	<p>ต่อไป นักศึกษาลองพิจารณาการลงหนักหิตของเขมร อีกรูปหนึ่ง ไคแก</p> <p>1.2 เสวย แผลงเป็น สึงเวย เจว้ค แผลงเป็น จั้งเว้ค ฉคม แผลงเป็น บั้งคม (แผลง ผ. เป็น บ. ควย)</p> <p>จะเห็นไควาคำเหล่านี้แผลงโดยการ..... เหมือนกัน แต่อ่านเป็นเสียง.....</p>	<p>จำลอง จำงาย</p>

<p>ก. 31</p>	<p>ลองพิจารณาคำต่อไปนี้ ซึ่งเป็นการแปลงโดยลงนិคหิต <u>แล้วอ่านออกเสียง"อ้ง"</u> แล้วลองแปลงคำเหล่านี้ดู เช่น</p> <p>ส กัก แผลงเป็น สังกัก</p> <p>คังนั้น</p> <p>เสวียน จึงแผลงเป็น </p> <p>ถวาย จึงแผลงเป็น </p> <p>เมอญ จึงแผลงเป็น </p>	<p>ลงนិคหิต อ้ง</p>
<p>ก. 32</p>	<p>ไขแล้ว แสดงว่านักศึกษาเข้าใจวิธีการแผลงของเขมร พอสสมควร ลองสังเกตคำต่อไปนี้</p> <p>1.3 กระทบ แผลงเป็น กรรทหาย</p> <p> โคลง แผลงเป็น ครรโดง</p> <p> ไกล แผลงเป็น ครรไล</p> <p> จะเห็นได้ว่า เป็นการลงนិคหิตอีกรูปหนึ่ง โดยอ่าน นิคหิตเป็นเสียง.....แต่เขียนเป็น.....</p>	<p>สังเวียน คังวาย บั้งเอิญ</p>
<p>ก. 33</p>	<p>จากกรอบที่ 32 เป็นการแปลงโดยการลงนិคหิต แล้ว <u>อ่านเป็นเสียง อัน แต่เขียนควย รร (ร. หัน)</u></p> <p>ลองไขหลักนี้แผลงคำต่อไปนี้ดู และให้แผลง ๕. เป็น <u>๕. ควย</u></p> <p> ๕ทม จึงแผลงเป็น </p> <p> ๕จง จึงแผลงเป็น </p> <p> ๕สม จึงแผลงเป็น </p> <p> นอกจากนี้แล้ว ยังแผลง <u>บร</u> เป็น <u>ประ</u> อีกรักได้ คังนั้น ๕สถาน จึงเป็น.....หรือ.....</p>	<p>อัน รร</p>

<p>ก. 34</p>	<p>แต่บางคำเมื่อลงนิคหิตแล้วอ่านออกเสียง <u>อัน</u> และเขียนเป็น <u>อัน</u> เช่น</p> <p>1.4 กระทบ แผลงเป็น รั้นตก กระทบ แผลงเป็น รั้นทวย กระทบ แผลงเป็น รั้นทะ</p> <p>คำเหล่านี้ก็เป็นการลง.....อ่านเป็น..... และเขียนเป็น.....</p>	<p>บรรทม บรรจง บรรทม บรรสาน ประสาน</p>
<p>ก. 35</p>	<p>นักศึกษาคิดเรียนรู้วิธีการแผลงโดยการลงนิคหิตมาแล้วพอจะสรุปได้ว่า เมื่อลงนิคหิตแล้วจะอ่านได้ 3 อย่างคือ</p> <p>1. อ่านเป็นเสียง..... 2. อ่านเป็นเสียง..... 3. อ่านเป็นเสียง.....</p>	<p>นิคหิต อัน อัน</p>
<p>ก. 36</p>	<p>การแผลงโดยการลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อ่า บางคำอาจเป็น "อ่าน" ได้ ลองสังเกตคำต่อไปนี้</p> <p>1.5 จน เป็น จ่านน ชี เป็น ช่านี เคน เป็น คำเนิน</p> <p>จะเห็นว่าคำเคิมแผลงโดยการเคิมสระ.....ที่พยัญชนะต้น และมีการแทรกพยัญชนะ.....เข้ากลางคำ แล้วนำพยัญชนะที่เคิมนี้ไปประสมกับสระเคิมของคำ</p>	<p>อ่า อัง อัน</p>

<p>ก. 37</p>	<p>วิธีการนี้เรียกว่า <u>การลงนิกหิตและลง น. อาคม</u> คือลง <u>สระ อำ</u> ที่พยัญชนะต้น และ <u>แทรก น.</u> กลางคำเดิม <u>ลงพิจารณาต่อไป</u></p> <table border="0"> <tr> <td>ชาย</td> <td>แปลงเป็น</td> <td>ชำนาญ</td> </tr> <tr> <td>เสา</td> <td>"</td> <td>สำเนา</td> </tr> <tr> <td>อาจ</td> <td>"</td> <td>อำนาจ</td> </tr> <tr> <td>พัก</td> <td>"</td> <td>พำนัก</td> </tr> </table> <p>ดังนั้น</p> <table border="0"> <tr> <td>เสียง</td> <td>จึงแปลงเป็น</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>เทียบ</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>ทบ</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> </table>	ชาย	แปลงเป็น	ชำนาญ	เสา	"	สำเนา	อาจ	"	อำนาจ	พัก	"	พำนัก	เสียง	จึงแปลงเป็น	เทียบ	"	ทบ	"	<p>อำ น.</p>
ชาย	แปลงเป็น	ชำนาญ																					
เสา	"	สำเนา																					
อาจ	"	อำนาจ																					
พัก	"	พำนัก																					
เสียง	จึงแปลงเป็น																					
เทียบ	"																					
ทบ	"																					
<p>ก. 38</p>	<p>คำบางคำนอกจาก<u>ลงนิกหิต</u> และ <u>น.</u>แล้วยังมี <u>การเติม</u> ห.ลงหน้า น. คว ย เช่น</p> <table border="0"> <tr> <td>1.6</td> <td>ติ</td> <td>แปลงเป็น</td> <td>คำหนี</td> </tr> <tr> <td></td> <td>ตัก</td> <td>"</td> <td>คำหนัก</td> </tr> </table> <p>คำเหล่านี้มีการแทรกสระ.....และเติม <u>พยัญชนะ.....</u>ลงกลางคำเดิม</p>	1.6	ติ	แปลงเป็น	คำหนี		ตัก	"	คำหนัก	<p>สำเนียง ทำเนียบ ทำนบ</p>													
1.6	ติ	แปลงเป็น	คำหนี																				
	ตัก	"	คำหนัก																				
<p>ก. 39</p>	<p>จากหลักการลงนิกหิตที่พยัญชนะต้น และแทรก "หน" <u>ลงกลางคำ</u> ดังนั้นเราอาจใช้หลักนี้ <u>แปลงคำต่อไปนี้ได้</u> คือ</p> <table border="0"> <tr> <td>เก็จ</td> <td>แปลงเป็น</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>กค</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>จ็บ</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>แตง</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> </table>	เก็จ	แปลงเป็น	กค	"	จ็บ	"	แตง	"	<p>อำ หน.</p>									
เก็จ	แปลงเป็น																					
กค	"																					
จ็บ	"																					
แตง	"																					

<p>ก. 40</p>	<p>นักศึกษาเข้าใจวิธีการแปลงคำของเขมรมาพอสมควรแล้ว อาจสรุปคำที่แปลงโดยการลงนิคหิต เป็นกลุ่มได้ดังนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อ่า 2. ลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อัง 3. ลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อัน เขียนเป็น รร 4. ลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อัน เขียนเป็น อัน 5. ลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อ่า และแทรก น. 6. ลงนิคหิต อ่านเป็นเสียง อ่า และแทรก หน. 	<p>กำหนด จำนวน ตำแหน่ง</p>												
<p>ก. 41</p>	<p>2. ต่อไปนี้เป็นการแปลงโดยการแทรกเฉพาะพยัญชนะลง กลางคำ หรือ เรียกว่า การลงอาคม เช่น ลง "ง" เรียก "ง" อาคม ดังแผนภูมิ</p> <div style="text-align: center;"> </div> <p>ลองดูคำต่อไปนี้</p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 10%;">2.1</td> <td style="width: 30%;">ซัก</td> <td style="width: 30%;">แปลงเป็น</td> <td style="width: 30%;">ชะงัก</td> </tr> <tr> <td></td> <td>รม</td> <td>"</td> <td>ระงม</td> </tr> <tr> <td></td> <td>ผาก</td> <td>"</td> <td>ผงาก</td> </tr> </table> <p>คำเหล่านี้แปลงโดยแทรกพยัญชนะ.....ลงกลางคำ เรียกว่าลง.....อาคม</p>	2.1	ซัก	แปลงเป็น	ชะงัก		รม	"	ระงม		ผาก	"	ผงาก	
2.1	ซัก	แปลงเป็น	ชะงัก											
	รม	"	ระงม											
	ผาก	"	ผงาก											
<p>ก. 42</p>	<p>โดยอาศัยหลักการลง "ง. อาคม" นี้ นักศึกษาลองแปลง คำต่อไปนี้ดู</p> <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="width: 30%;">ชาย</td> <td style="width: 20%;">แปลงเป็น</td> <td style="width: 50%;">.....</td> </tr> <tr> <td>ซัก</td> <td>แปลงเป็น</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>ผก</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> </table>	ชาย	แปลงเป็น	ซัก	แปลงเป็น	ผก	"	<p>ง. ง.</p>			
ชาย	แปลงเป็น												
ซัก	แปลงเป็น												
ผก	"												

<p>ก. 43</p>	<p>คำบางคำอาจแผลงโดยลง "อ. อาคม" ไค เช่น</p> <p>2.2 ขอน แผลงเป็น ชะออน ชื้อ " ชะอื้อ คั้งนั้น</p> <p>ชอ้า จึงแผลงมาจาก ชอุม "</p>	<p>ชจ็ค ผงก ฉงาย</p>
<p>ก. 44</p>	<p>เพื่อสะดวกแก่การจำ พยัญชนะ 2 ตัว คือ ง. และ อ. ที่ใช้ลงอาคมไค อาจผูกเป็นคำไคว่า "งอ"</p>	<p>ช้ำ ชุม</p>
<p>ก. 45</p>	<p>คำต่อไปนี้มีการลงอาคมเช่นกัน ลองสังเกตว่าใช้ พยัญชนะใด</p> <p>2.3 โทค เป็น โฉลก (แผลง ช. เป็น ฉ. ค่วย) ถก " ถลก สวย " สลวย ชบ " สลบ (แผลง ช. เป็น ส. ค่วย)</p> <p>พยัญชนะที่ใช้ลงอาคม คือ.....</p>	
<p>ก.46</p>	<p>ถูกแล้ว คำเหล่านี้แผลงโดยการลง "ล.อาคม" นั้นเอง ลองใช้หลักนี้แผลงคำในวงเล็บ แล้วเติมลงในช่องว่างให้ถูก</p> <p>โจร (ช็ค).....รอนเรทะเลดีก (แผลง ช. เป็น ส. ค่วย)</p> <p>เรือหนึ่คักแลน (เจียง).....(เลื่อกสน).....</p> <p>นกงางนวลบิณ (ถา).....ล่อตากน</p> <p>(สะสวย).....เสี้ยนไม้เกรงภัย</p>	<p>ล.</p>

<p>ก. 47</p>	<p>ขอให้นักศึกษาสังเกตคำต่อไปนี้</p> <p>2.4 ชั้น แผลงเป็น ขมัน (ไขคู่กับ ขมี)</p> <p>เคิน " ทเมน(แผลง ค. เป็น ท.ควย)</p> <p>โลก " ละโมบ</p> <p>คำเหล่านี้แผลงโดยการลง.....อากม</p>	<p>สลัด</p> <p>เฉลียง</p> <p>เสลือกสลง</p> <p>ถลา</p> <p>สละสลวย</p>
<p>ก. 48</p>	<p>ที่นี่ ลองใช้หลักการแผลงโดยการลง "ม.อากม"</p> <p>วิเคราะห์หว่าคำต่อไปนี้แผลงมาจากคำใด</p> <p>ขมิง แผลงมาจาก</p> <p>ณวย "</p> <p>ทโมน "</p> <p>คำเหล่านี้เรียกว่าลง.....</p>	<p>ม.</p>
<p>ก. 49</p>	<p>เพื่อสะดวกแก่การจำ พยัญชนะที่ใช้ลงอากมได้อีก 2 ตัว คือ ล. และ ม. อาจถูกเป็นคำใดว่า "ลม"</p>	<p>ชิง</p> <p>นวย</p> <p>โทน</p> <p>ม.อากม</p>
<p>ก. 50</p>	<p>พยัญชนะอีกตัวหนึ่งที่ใช้ลงอากมได้ คือ "บ" ลองสังเกตจากคำต่อไปนี้</p> <p>2.5 รบ แผลงเป็น ระบม</p> <p>เรียง " ระเบียง</p> <p>ลัด " ละบัด หรือ ระบัด</p> <p>คำเหล่านี้แผลงโดยลง.....อากม</p>	

<p>ก. 51</p>	<p>นักศึกษาหลงใหล "บ.อาคม" แผลงคำต่อไปนี้ดูบ้าง</p> <p>รอบ แผลงเป็น ระบอบ</p> <p>รำ " </p> <p>เร็ด " </p> <p>ถ้าเช่นนั้น</p> <p>ระเบียน จึงแผลงมาจาก</p> <p>ละโบม " </p> <p>ละบือ " </p>	<p>บ.</p>
<p>ก. 52</p>	<p>2.6 ท่อไปจะได้ศึกษาถึงการลง "น.อาคม" บ้าง ลองดูคำต่อไปนี้</p> <p>บวก แผลงเป็น ผนวก</p> <p>บวช " ผนวช</p> <p>บิค " ผนิค</p> <p>คำเหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลง 2 อย่าง คือ</p> <p>1. เปลี่ยนจาก.....หรือ.....เป็น.....</p> <p>2. มีการลง.....</p>	<p>ระบำ</p> <p>ระเบิด</p> <p>เรียน</p> <p>โลม</p> <p>ลือ</p>
<p>ก. 53</p>	<p>ขอให้นักศึกษาลองดูคำแผลงต่อไปนี้</p> <p>เกย เป็น เชนย (แผลง ก. เป็น ช.ควย)</p> <p>ชค " ชนค</p> <p>ชค " ชนค</p> <p>คำเหล่านี้แผลงโดยการลง.....</p>	<p>บ.</p> <p>ช.</p> <p>ฉ.</p> <p>น.อาคม</p>

<p>ก. 54</p>	<p>ถูกแล้ว แสดงว่านักศึกษารองดัง เกิดดีมาก ที่นี้ลองแต่ง คำที่ขีดเส้นใต้ ตามหลักการลง "น.อาคม" แล้วเติมในช่องว่าง เขาเรียก<u>ชาน</u>.....นามนั้นงามเหมาะ <u>กัน</u>จำเพาะคิน.....นั้นสวยสม ทำเป็น<u>ปึก</u>.....แนกกันแตกคม (แต่ง ป. เป็น ผ. ค่าย) เมื่อหิวผม<u>ตอง</u><u>เสียด</u>.....ลง</p>	<p>น. อาคม</p>
<p>ก. 55</p>	<p>เพื่อช่วยให้จำง่าย พยัญชนะที่ใช้ลงอาคม 2 ตัวนี้ คือ บ. และ น. อาจถูกเป็นคำว่า "บน"</p>	<p>ชนา ณัน ณีก เสียด</p>
<p>ก. 56</p>	<p>2.7 เราจะได้ศึกษาการลงอาคมด้วยพยัญชนะตัวอื่น ๆ ต่อไป ไคแก่การลง "ร.อาคม" ลองสังเกตคำต่อไปนี้ จุง แผลงเป็น จรุง หรือ จรุง จิง " จริง แจง " แจรง คำเหล่านี้แผลงโดยการลง.....อาคม</p>	
<p>ก. 57</p>	<p>ลองใช้หลักการลง "ร.อาคม" แผลงคำต่อไปนี้ดู จค จิงแผลงเป็น จาว " แจก "</p>	<p>ร. อาคม</p>

<p>ก. 58</p>	<p>2.8 ขอให้ศึกษาลองสังเกตการแปลงโดยการลง อากศในคำต่อไปนี้</p> <p>เนียง แปลงเป็น เฉวียง สาง " สวาง ส่าง " ส้วง</p> <p>คำเหล่านี้แปลงโดยการลง.....อากศ</p>	<p>จรด จราว แสรก</p>
<p>ก. 59</p>	<p>ต่อไป ลองพิจารณาว่ามีพยัญชนะตัวใดอีกบ้างที่นำมาลง อากศได้ ลองดูจากคำต่อไปนี้</p> <p>2.9 ฅบ แปลงเป็น สบบ (แปลง ช. เป็น ส.) เขา " เขยา ไช " ขยาย</p> <p>คำเหล่านี้แปลงโดยการลง.....อากศ</p>	<p>ว.</p>
<p>ก. 60</p>	<p>ถูกแล้ว เป็นการแปลงโดยการลง "ย.อากศ" ลง ใหลักันแปลงคำที่อยู่ในวงเล็บ แล้วเติมลงในช่องว่างให้ถูก ถึงแม้เขาจะไม่รวบไม่สวยสะ พันเขาจะ (เขิน).....ยื่นคูนุงเหียง แต่เขาเป็นคน (ซัน).....สร้างบันเทิง ชอบรื่นเรีงรอง (ทอย).....จนมอยไป</p>	<p>ย.</p>
<p>ก. 61</p>	<p>พยัญชนะ 3 ตัว ที่ใหลักันอากศนี้ อาจจะผูกเป็นคำเพื่อ ให้ความจำได้ว่า "รวบ"</p>	<p>เขยีน ขยั้น ทยอย</p>

<p>ก. 62</p>	<p>นักศึกษาได้เข้าใจหลักการแสดงอีกเรื่องหนึ่งแล้ว คือการ แสดงโดยการแทรกพยัญชนะเข้าไปกลางคำ หรือการลงอาคม ตั้งนั้นการลงอาคมก็คือ.....</p>	
<p>ก. 63</p>	<p>พยัญชนะที่ใช้ในการลงอาคมได้ มีพยัญชนะ ง. น. บ. ม. ย. ร. ล. ว. อ. เพื่อสะดวกในการจำ อาจจัดพยัญชนะเหล่านี้ นี้เข้าเป็นคำ ๆ เช่น งอ, ลม, บน, รวย. นักศึกษาอาจจัดพยัญชนะเหล่านี้เป็นคำอื่น ๆ ได้ใหม่ ตั้งนี้คือ.....</p>	<p>การแทรก พยัญชนะ เข้า ไปกลางคำ</p>
<p>ก. 64</p>	<p>3. นอกจากการลงอาคมแล้ว เขมรยังมีการแสดงคำอีก ลักษณะหนึ่ง นักศึกษาลองพิจารณาคำต่อไปนี้ เกิด แผลงเป็น บ่เกิด กาล " บ่กาล บัด " บ่บัด จะเห็นได้ว่าเป็นการแสดงโดยการเติม..... ลง.....คำเติม</p>	<p>รบ, มวย ลง, นอ</p>
<p>ก. 65</p>	<p>คำ "บ่" ภาษาเขมรอ่านว่า "บ้อม" ใต้เติมลงหน้าคำ เหมือนคำอุปสรรคของบาลี-สันสกฤต ต่างกันที่<u>คำอุปสรรค</u> ของบาลี-สันสกฤตเป็นคำที่มีความหมาย ส่วน "บ่" หรือ<u>อุปสรรคของเขมร</u> เป็นพยางค์ที่ไม่มีความ หมายใต้เติมลงหน้าคำอื่น ซึ่งอาจเรียกว่า <u>อุปสรรคเทียม</u> ตั้งนั้น <u>อุปสรรคเทียม</u> หรือ บ่ เป็นเพียง.....ใต้.....คำอื่น</p>	<p>บ่ หน้า</p>

<p>ก. 66</p>	<p>หลักการแสดงโดยการเติม "บ" หรืออุปสรรคเต็มนี้ง่าย มาก เพียงเติม "บ" ลงไปหน้าคำเต็มเท่านั้น ก็จะอ่านออก เสียงใดตามแผนภูมิคือ</p> <div style="text-align: center;"> <pre> บ / \ บ่า บั่ง บัน </pre> </div> <p>3.1 เกิด เป็น บเกิด - บั่งเกิด คม " บคม - บั่งคม คับ " บคับ - บั่งคับ</p> <p>คำเหล่านี้ล้วนมีพยัญชนะต้นอยู่ในวรรค..... เมื่อเติม "บ" แล้วมักอ่านออกเสียงเป็น.....</p>	<p>พยางค์ที่ไม่มี ความหมาย เต็มหน้า</p>
<p>ก. 67</p>	<p>ถูกแล้ว "บ" นำหน้าพยัญชนะวรรค กะ มักอ่าน "บ" เป็น "บั่ง"</p> <p>นักศึกษาลองพิจารณาคำต่อไปนี้</p> <p>3.2 คาล , ทิก , ลือ คำเหล่านี้มีพยัญชนะต้นเป็น พยัญชนะวรรค ตะ แผลงเป็น บคาล , บทิก , บลือ ดังนั้น "บ" ถ้านำหน้าพยัญชนะวรรค..... มักอ่าน "บ" เป็น.....</p>	<p>กะ บั่ง</p>
<p>ก. 68</p>	<p>เมื่อ "บ" นำหน้าพยัญชนะวรรค ตะ มักแผลงเป็น "บัน"</p> <p>เช่น คาล แผลงเป็น บันคาล ดังนั้น</p> <p>เทิง จึงแผลงเป็น</p> <p>ไค "</p> <p>คล "</p>	<p>ตะ บัน</p>

<p>ก. 69</p>	<p>ที่นี่ ลองสังเกตการเติม "บ้" ลงหน้าคำที่มีพยัญชนะต้น อีกวรรคหนึ่ง ไค่แก</p> <p>3.3 เพ็ญ แผลงเป็น บ้เพ็ญ บ้ค " บ้ค บ้วง " บ้วง</p> <p>คำเหล่านี้ล้วนมีพยัญชนะต้นอยู่ในวรรค..... เมื่อเติม "บ้" จะอ่าน "บ้" เป็น.....</p>	<p>บันเทิง บันไค บันคล</p>
<p>ก. 70</p>	<p>ถูกแล้ว "บ้" นำหน้าพยัญชนะวรรค ปะ มักอ่าน "บ้" เป็น "บ่า"</p> <p>นี่คือการแผลงโดยการเติม "บ้" หรือ อุปสรรคเทียม ของเขมร ซึ่งพอสรุปได้ว่า</p> <p>ถ้าเติม "บ้" หน้าพยัญชนะวรรค กะ จะอ่าน "บ้" เป็น.....เซน.....</p> <p>เติม "บ้" หน้าพยัญชนะวรรค ตะ จะอ่าน "บ้" เป็น.....เซน.....</p> <p>เติม "บ้" หน้าพยัญชนะวรรค ปะ จะอ่าน "บ้" เป็น.....เซน.....</p>	<p>ปะ บ่า</p>
<p>ก. 71</p>	<p>3.4 นอกจากเติมอุปสรรคเทียม "บ้" เข้าหน้าคำอื่น แล้วยังมีการเติมพยัญชนะ "ม" เข้าหน้าคำอื่นก็ได้ ลองดู จากคำต่อไปนี้</p> <p>ละ แผลงเป็น มละ ล็ก " มล็ก ล้งเลื่อง " มล้งเมลื่อง</p> <p>จะเห็นว่าคำเหล่านี้มีการเติม.....หน้าคำเติม</p>	<p>บัง บังเกิด บัน บันคาล บ่า บ่าเพ็ญ</p>

<p>ก. 72</p>	<p>นักศึกษาลองแต่งคำโดยการเติม "ม" ลงไปในคำต่อไปนี้ให้ถูกต้อง แล้วนำไปใส่ในช่องว่างที่ให้ไว้</p> <p>(ล็ก)..... เห็นหนานองตองหมองหมาง</p> <p>อยาก(ลาง)..... ชีวาให้อาสัญ</p> <p>เจ้า (ลาว)..... เฝางอนงอขอชีวัน</p> <p>จะ (ละ)..... ชีพมันก็ขุนเคื่อง</p>	<p>ม.</p>
<p>ก. 73</p>	<p>4. นอกจากการแต่งคำโดยการเติมอุปสรรคเติม บั หรือ ม. แล้ว เขมรยังมีการแต่งอีกอย่างหนึ่ง คือ</p> <p>4.1 ขจอก แดงเป็น กะจอก หรือ กระจอก</p> <p>โขดง " กะโดง " กระจดง</p> <p>ขจัด " กะจัด " กระจัด</p> <p>คำเหล่านี้มีการแต่งโดยการเปลี่ยน "ข" เป็น..... หรือ..... ได้ ทั้งนี้ เพราะ "ข" กับ..... เป็นพยัญชนะวรรคเดียวกัน คืออยู่ในวรรค.....</p>	<p>มลัก</p> <p>มล้าง</p> <p>มลาว</p> <p>มลละ</p>
<p>ก. 74</p>	<p>ควยหลักการเดียวกันนี้ อาจแต่ง</p> <p>ขจาย เป็น หรือ.....</p> <p>ขคาน " หรือ.....</p> <p>ขบวน " หรือ.....</p>	<p>ก</p> <p>กระ</p> <p>ก</p> <p>กะ</p>
<p>ก. 75</p>	<p>อาศัยหลักการคล้ายคลึงกัน ลองดูคำต่อไปนี้</p> <p>4.2 ผสม แดงเป็น ประสม , บรรสม</p> <p>ผจง " ประจง , บรรจง</p> <p>ผกาย " ประกาย</p> <p>จะเห็นว่า "ผ" แดงเป็น "ป" หรือ"บ" ได้เพราะเป็นพยัญชนะวรรคเดียวกัน คืออยู่ในวรรค.....</p>	<p>กะจาย, กระจาย</p> <p>กะคาน, กระจาน</p> <p>กะบวน, กระจวน</p>

<p>ก. 76</p>	<p>ถูกแล้ว ผ., บ, และ ป. เป็นพยัญชนะวรรค ประ คว ย กันจึงแผลงกันได้ง่าย เช่นเดียวกับคำต่อไปนี้</p> <p>ประจบ แผลงเป็น บรรจบ ประคา " บรรคา ดังนั้น ลองบอกว่คำต่อไปนี้แผลงมาจากคำใด</p> <p>บรรจุ แผลงมาจาก</p> <p>บรรทุก "</p> <p>บรรโลม "</p>	<p>ประ</p>
<p>ก. 77</p>	<p>ต่อไปจะเป็นการทบทวนเกี่ยวกับหลักการแผลงของเขมร ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า คำเขมรมีการแผลงใดดังนี้ คือ</p> <p>1. การลงนิคหิต</p> <p>1.1 ลงนิคหิต อ่านเป็น อ่า เช่น ชนะ แผลงเป็น ช่านะ ดังนั้น ตำรวจ แผลงมาจาก..... กำราบ "</p> <p>1.2 ลงนิคหิต อ่านเป็น อัง เช่น สกัก เป็น สังกัก ดังนั้น สั้งเวย แผลงมาจาก..... สั่งเวียน "</p> <p>1.3 ลงนิคหิต อ่านเป็น อัน เขียนเป็น รร เช่น โคลง เป็น ครรโลง ดังนั้น ครรไล แผลงมาจาก</p> <p>1.4 ลงนิคหิต อ่านเป็น อัน เขียนเป็น อัน เช่น ระทค เป็น รันทค ดังนั้น รันทะะ แผลงมาจาก</p>	<p>ประจุ ประทุก ประโลม</p>

<p>ก. 78</p>	<p>2. การลงนิคหิตและพยัญชนะอื่น ไคแก</p> <p>2.1 อ่า ๗ น เช่น อวย เป็น อำนวย คังนั้น เกิด จึงเป็น</p> <p>2.2 อ่า ๗ น เช่น เก็จ เป็น กำเท็จ คังนั้น กค จึงเป็น</p>	<p>ตรวจ กราบ เสวย เสวียน ไคล ระทะะ</p>
<p>ก. 79</p>	<p>3. การลงอาคม คือการเติมพยัญชนะ ง อ, ล ม บ น, ร ว ย ตัวใดตัวหนึ่งลงกลางคำ เช่น</p> <p>เขา แผลงเป็น เขยา สวย "</p> <p>ถก "</p> <p>ซิ่ง "</p>	<p>กำเนิด กำนัน กำหนด</p>
<p>ก. 80</p>	<p>4. การเติม อุปสรรคเทียม แบบเขมรลงหน้าคำอื่น</p> <p>4.1 เติม "บ" เช่น</p> <p>เกิด แผลงเป็น บังเกิด คม "</p> <p>ทีก "</p> <p>เพ็ญ "</p> <p>4.2 เติม "ม" เช่น</p> <p>ล่าง แผลงเป็น มล่าง ลาว "</p> <p>ลัก "</p>	<p>สลวย ถลก ขมิ่ง</p>

ก. 81	<p>5. การเปลี่ยนพยัญชนะต้น ข. เป็น กระ หรือ ประ เป็น บรร เชน</p> <p>ขจาย เป็น กระจาย</p> <p>ขบวน "</p> <p>ประจู่ "</p> <p>ประจบ "</p>	<p>บังคม บันทึก บำเพ็ญ มลาว มลัก</p>
		<p>กระบวน บรรจู่ บรรจบ</p>

ฉบับทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแดง"
ตอนที่ 1

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "คำแผลง"
(ตอนที่ 2)

ก. 82

นักศึกษาได้เรียนรู้ถึงการแผลงคำภาษาเขมรมาแล้ว ต่อไปนี้จะได้ศึกษาถึงวิธีการแผลงคำในภาษาบาลี-สันสกฤต บางลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของคำบาลี-สันสกฤต คือ คำบาลีสันสกฤต เมื่อมีตัวสะกดมักมีตัวตาม

คำบาลี จะมีตัวสะกดตัวตามอยู่ในวรรคเดียวกัน เช่น
ทุกข มจฺจน มุญฺณ

คำสันสกฤต อาจมีตัวสะกดแล้วไม่มีตัวตามก็ได้ เช่น
กรินฺ (ข้าง) มรฺตฺ (เทวคา)

คำสันสกฤตที่มีตัวสะกดและตัวตามอาจเป็นพยัญชนะต่างวรรคกันได้ เช่น มุกฺต , วาณิชฺช , วิสุตฺต

ดังนั้น คำบาลีสันสกฤตส่วนใหญ่ เมื่อมีตัวสะกดแล้ว มักมี.....

ก. 83

การแผลงพยัญชนะในภาษาบาลี-สันสกฤตมีดังนี้ คือ

1. คำบาลี-สันสกฤต ที่มีตัวสะกดตัวตาม ไทยนิยมตัดตัวสะกดออกตัวหนึ่ง เรียกว่า วิธีลดอักษร เช่น
นิจฺจ เป็น นิจ

ดังนั้น

1.1	วฏฺฏ	จึงแผลงเป็น
	วทฺตนา	"
	ทิกฺกฺ	"
	วทฺต	"

ตัวตาม

ก. 84

นอกจากวิธีลดอักษร โดยตัดตัวสะกดออกแล้ว ยังมีวิธี
อื่นอีก คือ

1.2 วิธีการตัดพยางค์ โปรคฤแผนภูมิ

การตัดพยางค์

ตัดพยางค์หน้า ตัดพยางค์กลาง ตัดพยางค์หลัง

ลองสังเกตคำต่อไปนี้

1.2.1	อนุช	แดงเป็น	นุช
	สีพิทักษ์	"	ทักษ์
	อบาสก	"	ประสก

จะเห็นได้ว่าคำเหล่านี้แดงโดยการตัด.....

วิ
วัฒนา
ที
วิ
วุฒ

ก. 85

คำที่อยู่ในวงเล็บของคำประพันธ์ข้างล่างนี้ยังไม่ได้แดง
จงแดงคำดังกล่าว โดยใช้วิธีตัดพยางค์หน้าออก

มี(อุบาสิกา).....มาระงับคัมภีความโกรธ
มองดู (อุโบสถ).....สูงส่งน่าเลื่อมใส
พร้อมกัน(อนุโมทนา).....มารวมใจ
เพื่อจะได้ความ(อภิมมัย).....สุขสมปอง.

พยางค์หน้า

ก. 86

นักศึกษาลองสังเกตการแดงคำต่อไปนี้

1.2.2	เคียงภาศา	เป็น	เคียงศา
	สุมาลีมาลย์	"	สุมามาลย์
	อร โนทัย	"	อโนทัย

จะเห็นว่าส่วนที่หายไปคือพยางค์.....

สี
กา
โบ
สถ
โม
ทนา
ภ
ริ
ม
ม
ัย

<p>ก. 87</p>	<p>ถูกแล้ว วิธีนี้เป็นการแปลงโดยการตัดพยางค์กลางออก ดังนั้น ถ้าจะใ้วิธีนี้ จะแปลงคำต่อไปนี้ได้ คือ</p> <p>สถาพรผล จึงแปลงเป็น </p> <p>ชนมพรรษา " </p> <p>ใจบุญสุนทรทาน " </p>	<p>กลาง</p>
<p>ก. 88</p>	<p>ถูกแล้ว นี่เป็นการแปลงโดยการตัดพยางค์กลางออก 1.2.3 ต่อไปเป็นการแปลงโดยการตัดพยางค์อีกลักษณะ หนึ่ง ลองพิจารณาคำต่อไปนี้</p> <p> วินิจฉัย แปลงเป็น วินิจ</p> <p> ไอราวัณ " ไอยรา</p> <p> เอกอุคม " เอกอุ</p> <p> ลักษณะ เช่นนี้เป็นการแปลงโดยตัด.....</p>	<p>สถาพรผล ชนมา ใจบุญสุนทรทาน</p>
<p>ก. 89</p>	<p>ถูกแล้ว เป็นการแปลงโดยการตัดพยางค์หลังออก ดังนั้น คำต่อไปนี้ อาจใ้หลักนี้แปลงได้คือ</p> <p> อัชฌิณี แปลงเป็น </p> <p> อโหสิกรรม " </p> <p> อหิวาตกโรค " </p> <p> พาราณสี " </p>	<p>ตัดพยางค์ หลังออก</p>
<p>ก. 90</p>	<p>บัดนี้ นักศึกษาเข้าใจวิธีแปลงโดยการตัดบางพยางค์ออก หรือการลดอักษรแล้วไซ้ใหม่ วิธีนี้สรุปได้ว่ามี 3 ลักษณะ คือ</p> <p>1. ตัด.....</p> <p>2. ตัด.....</p> <p>3. ตัด.....</p>	<p>อัช อโหสิ อหิวา พารา</p>

<p>ก. 91</p>	<p>1.3 คำบาลี-สันสกฤต อีกลักษณะหนึ่งที่ไทยรับมาใช้มาก ลองสังเกตจากคำต่อไปนี้</p> <table border="0" style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td></td> <td>บาลี-สันสกฤตอ่าน</td> <td>ไทยอ่าน</td> </tr> <tr> <td>โลกนิตติ</td> <td>โล-กะ-นิตติ</td> <td>โลก-กะ-นิก</td> </tr> <tr> <td>อนุญาติ</td> <td>อะ-นุ-ยา-ตะ</td> <td>อะ-นุ-ยาก</td> </tr> <tr> <td>สุข</td> <td>สุ-ชะ</td> <td>สุก</td> </tr> </table> <p>ลักษณะเช่นนี้ก็ถือเป็นการแผลงโดย..... เช่นกัน โดยการทำให้พยัญชนะตัวหลังเป็นตัวสะกด</p>		บาลี-สันสกฤตอ่าน	ไทยอ่าน	โลกนิตติ	โล-กะ-นิตติ	โลก-กะ-นิก	อนุญาติ	อะ-นุ-ยา-ตะ	อะ-นุ-ยาก	สุข	สุ-ชะ	สุก	<p>พยางค์หน้า พยางค์กลาง พยางค์หลัง</p>
	บาลี-สันสกฤตอ่าน	ไทยอ่าน												
โลกนิตติ	โล-กะ-นิตติ	โลก-กะ-นิก												
อนุญาติ	อะ-นุ-ยา-ตะ	อะ-นุ-ยาก												
สุข	สุ-ชะ	สุก												
<p>ก. 92</p>	<p>จากหลักการอ่านเรียงพยางค์ของบาลี-สันสกฤต แต่ ไทยแผลงพยัญชนะบางตัวเป็นตัวสะกด ทำให้มีพยางค์น้อยลง เช่นเดียวกับคำว่า</p> <table border="0" style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td>พราหมณ</td> <td>ไทยอ่านเป็น</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>อุทยาน</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>หฤทย</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> </table>	พราหมณ	ไทยอ่านเป็น	อุทยาน	"	หฤทย	"	<p>การตัดพยางค์</p>			
พราหมณ	ไทยอ่านเป็น												
อุทยาน	"												
หฤทย	"												
<p>ก. 93</p>	<p>2. ต่อไป นักศึกษาจะได้ศึกษาถึงวิธีการแผลงอีกลักษณะ หนึ่งของคำบาลี-สันสกฤต จากคำต่อไปนี้</p> <table border="0" style="width: 100%; text-align: center;"> <tr> <td>2.1</td> <td>วรุค</td> <td>แผลงเป็น</td> <td>วรรค</td> </tr> <tr> <td></td> <td>ธรรม</td> <td>"</td> <td>ธรรม</td> </tr> <tr> <td></td> <td>จรรย</td> <td>"</td> <td>จรรย</td> </tr> </table> <p>จะเห็นได้ว่าเป็นการแผลงโดยการ เปลี่ยน..... เป็น.....</p>	2.1	วรุค	แผลงเป็น	วรรค		ธรรม	"	ธรรม		จรรย	"	จรรย	<p>พรา ม - อูค-ทะ-ยาน หะ-รี-ไท</p>
2.1	วรุค	แผลงเป็น	วรรค											
	ธรรม	"	ธรรม											
	จรรย	"	จรรย											

<p>ก. 97</p>	<p>มีการแต่งโดยการ เติมอักษรอีกลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจคือ</p> <p>2.3 วาสูกิ แต่งเป็น วาสูกี</p> <p> เมตฺเตยฺย " เมตฺไตรย</p> <p> ไกลาส " ไกรลาส</p> <p> เป็นการแทรกเสียง.....ทำให้ออกเสียง สะควก และเพิ่มความไพเราะขึ้น</p>	<p>พระมงกุฎ สิงห์</p>
<p>ก. 98</p>	<p>3. ไทยยังใช้หลักการ เปลี่ยนพยัญชนะวรรคเดียวกัน มาแสดงคำบาลี-สันสกฤตด้วย</p> <p>โปรดดูจากคำต่อไปนี้</p> <p> กนิษฐา แต่งเป็น ขนิษฐา</p> <p> คารรา " คารรา</p> <p> โปตก " โปกก</p> <p> ปุชชา " บุษชา</p> <p> จะเห็นได้ว่า แต่ละคำมีการแต่งพยัญชนะใน..... เดียวกัน</p>	<p>ร</p>
<p>ก. 99</p>	<p>ถูกต้องแล้ว พยัญชนะที่อยู่ในวรรคเดียวกันมักเปลี่ยนแปลงกันไคสะควก</p> <p> นักศึกษาลองแต่งคำในวงเล็บ แล้วใส่ลงในช่องว่าง ใหญ่ถูกต้อง</p> <p> ออก (อุปาย).....หลายอย่างวางไว้ล่อ</p> <p> ไม่ย่อท้อ (ศีศกร).....ตอนลุ่มหลง</p> <p> เอา (ปাত্র).....วางขวางกายให้เขางง</p> <p> คนกราบลง (บุชชา).....ว่าเปรียบู.</p>	<p>วรรค</p>

<p>ก. 100</p>	<p>มีพยัญชนะอีก 2 คู่ ที่แผลงกันได้ ลองดูคำที่ยกมา</p> <p>วิจิตร เปลี่ยนเป็น พิจิตร</p> <p>พิศวาส " พิศวาส</p> <p>วิสตาร " พิศตาร</p> <p>และ สิมพลี " ฉิมพลี</p> <p>สลาก " ฉลาก</p> <p>เสลา " ฉเสลา</p> <p>พยัญชนะคู่ที่ 1 ที่แผลงกันได้ คือ.....กับ.....</p> <p>พยัญชนะคู่ที่ 2 ที่แผลงกันได้ คือ.....กับ.....</p>	<p>อุบาย</p> <p>กัศกร</p> <p>บาทร</p> <p>บุชา</p>
<p>ก. 101</p>	<p>ทั้งหมดนี้เป็นการแผลงโดยการเปลี่ยนแปลงพยัญชนะ</p> <p>ซึ่งนอกจากจะเปลี่ยนแปลงพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งแล้ว บางที</p> <p>อาจเปลี่ยนพยัญชนะ 2 ตัว ในคราวเดียวกัน เช่น</p> <p>วิศคุ แผลงเป็น พิศคุ</p> <p>โดยเปลี่ยนเป็น</p> <p>และ "</p> <p>พิศา แผลงเป็น บิศา</p> <p>โดยเปลี่ยนเป็น</p> <p>และ "</p> <p>มีคำอื่น ๆ ที่แผลงในลักษณะนี้อีก เช่น</p> <p>คาปส แผลงเป็น</p> <p>ไวปุลย "</p> <p>วิตาน "(แผลง อี เป็น</p> <p>เอ ควย)</p>	<p>ว , พ</p> <p>ส , ฉ</p>

ก. 102

ต่อไปนี้เป็นกรทบทวนเกี่ยวกับการแผลงพยัญชนะของ
ภาษามาลี-สันสกฤต ซึ่งมีลักษณะสำคัญดังนี้ คือ

1. ตัดหน่วยเสียง ไคแก

1.1 ตัดตัวสะกดหรือตัวตาม เช่น กิจูจ เป็น กิจ

คังนั้น รฏฐู จึงเป็น

มนสุส "

1.2 ตัดพยางค์ออก มีดังนี้ คือ

1.2.1 ตัดพยางค์หน้า เช่น

อนูช เป็น นูช

ซีพิทักษ์ "

อุโบสถ "

1.2.2 ตัดพยางค์กลาง เช่น

เคียงภาสา เป็น เคียงสา

ชนมพรรษา "

สถาพรผล "

1.2.3 ตัดพยางค์หลัง เช่น

เอกอุตม เป็น เอกอุ

อักโขภิติ "

อชันดาสัย "

1.2.4 ใทพยางค์หลังเป็นตัวสะกด เช่น

บาลี-สันสกฤตอ่าน ไทยอ่าน

เนตร เน- ตะ- ระ เนค

วิกรม วิ - กะ - ระ- มะ

กษัตริย กะ- ลัก- ตะ- ริ- ยะ

ว , พ

ท , ค

ป , บ

ต , ค

คามส

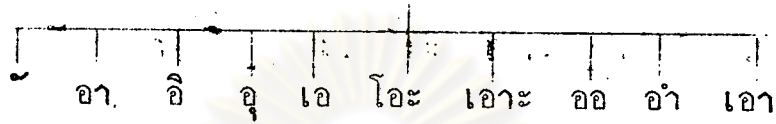
ไพบูลย์

เพดาน

ก. 105

หลังจากนักศึกษาได้ศึกษาการแผลงพยัญชนะของภาษา
บาลี-สันสกฤตมาแล้ว ต่อไปจะเป็นการแผลงที่น่าสนใจอีกอย่าง
หนึ่ง คือ การแผลงสระ โปรดดูตามแผนภูมิ

1. สระ อะ

1.1 จงสังเกตคำต่อไปนี้

อปมงคล	เปลี่ยนเป็น	อัปมงคล
อปลักขณ	"	อัปลักขณ
อปยศ	"	อัปยศ
หรือ วย	"	วัย
ชย	"	ชัย

จะเห็นว่า สระอะ แผลงเป็น - ได้

ดังนั้น	อัปรีข	แผลงมาจาก
	อัปภาคย	"
	นัย	"
	ชัย	"

พิมพ์
พัฒนา
โบทกรณี
บัณฑิต
เจคีย์

ก. 106

1.2 นักศึกษาลองสังเกตการแผลง สระอะ จากคำ
ต่อไปนี้

<u>สระอะ</u> อยู่หน้า	เช่น	อธรรม	เป็น	อาธรรม
		อสัตย์	"	อาสัตย์
		มานุษย์	"	มานุษย์
<u>สระอะ</u> อยู่หลัง	เช่น	วน	เป็น	วนา
		มรณ	"	มรณา

คำเหล่านี้แผลงจากสระอะ เป็น.....

อปรีข
อปภาคย
นย
ชย

<p>ก. 110</p>	<p>1.5 <u>สระอะ</u> อาจแผลงเป็น <u>สระเอ</u> ไคควย <u>ล</u>องดูคำต่อไปนี้</p> <p>ปัญ <u>จ</u> แผลงเป็น เบญ <u>จ</u> <u>ว</u>ชณฆาต " <u>ช</u>ณฆาต <u>ว</u>ช <u>ร</u> " <u>ร</u>เพชร <u>คำ</u>เหล่านี้เป็นการแผลงสระ จาก..... <u>เป็น</u>.....</p>	<p>สระ อะ สระ อู ::</p>
<p>ก. 111</p>	<p>ถูกแล้ว <u>สระอะ</u> แผลงเป็น <u>สระเอ</u> ไค นอกจากนี้ <u>สระ</u> <u>อะ</u> แผลงเป็น <u>สระโอะ</u> ไคควย <u>ล</u>องดูคำต่อไปนี้</p> <p>1.6 <u>ส</u>ุคัณฐ แผลงเป็น <u>ส</u>ุคัณฐ <u>น</u>ันท " <u>น</u>นท <u>ป</u>ท(ปะ-ทะ) " <u>บ</u>ท <u>คำ</u>เหล่านี้แผลงจากสระ.....เป็น.....</p>	<p>สระ อะ สระ เอ</p>
<p>ก. 112</p>	<p><u>ไ</u>ซแล้ว <u>สระอะ</u> แผลงเป็น <u>สระโอะ</u> ไค และยัง <u>แผลง</u>เป็นสระอื่นไคควย <u>เช</u>น</p> <p>1.7 <u>ค</u>รท แผลงเป็น <u>ค</u>ราระท <u>บ</u>ัณทว " <u>บ</u>ัณทะวะ <u>ว</u>ิครท " <u>ว</u>ิคราระท <u>ซึ่ง</u>เป็นการแผลงสระ.....เป็น.....</p>	<p>อะ โอะ</p>

ก. 117

1.12 ที่นี้ ลองสังเกตการแปลงสระอา ควบาง เมื่อ
สระอา ประสมอยู่กับพยัญชนะท้ายศัพท์อาจแปลงได้ดังนี้

ศาลา	แปลงเป็น	ศาล
ฉายา	"	ฉาย
ชารา	"	ชาร
โอชา	"	โอช

เป็นการแปลง สระ.....โดยการ ตัดออกให้พยัญชนะที่
ประสมอยู่ กลายเป็น.....

เทวา
เทวี
เทวิน
เทเวศ

ก. 118

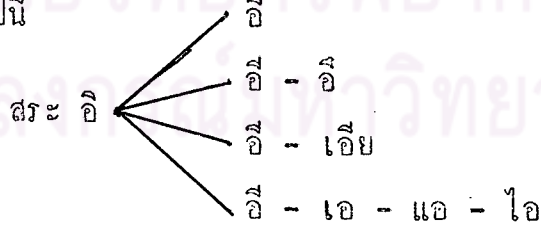
จากกรอบ 117 นอกจากตัด สระอา ให้พยัญชนะที่ สระ
อา ประสมอยู่เป็นตัวสะกดแล้ว ยังทำเป็นตัวกรันต์ โดยใส่
เครื่องหมายทัณฑฆาต (ˆ) ที่พยัญชนะตัวหลัง เช่น

1.13	กันยา	แปลงเป็น	กันยˆ
	คังนััน จรรย์	แปลงเป็น
	วัณนา	"
	พจนา	"

อา
ตัวสะกด

ก. 119

การแปลง สระอิ ให้เป็นสระอื่น ๆ ก็น่าสนใจ ลองดู
แผนภูมิต่อไปนี้

ลองดูคำต่อไปนี้ 2.1 มณี แปลงเป็น มณี
กิล " กิล

คำเหล่านี้แปลงจาก สระ.....เป็น.....

จรรย์
วัณ
พจน

ก. 123	<p>2.5 นอกจากนี้ สระอิ ยังแผลงเป็น สระเอีย ไคควย เช่น</p> <table border="0"> <tr> <td>กิริ</td> <td>แผลงเป็น</td> <td>เคียร</td> </tr> <tr> <td>คังนั้น</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>จิริ</td> <td>แผลงเป็น</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>สทิริ</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>พาทิริ</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>วทิริ</td> <td>"</td> <td>..... (แผลง อะ เป็น อิ ควย)</td> </tr> </table>	กิริ	แผลงเป็น	เคียร	คังนั้น			จิริ	แผลงเป็น	สทิริ	"	พาทิริ	"	วทิริ	" (แผลง อะ เป็น อิ ควย)	ไพบูลย์ ไพจิตร ไพหาร
กิริ	แผลงเป็น	เคียร																		
คังนั้น																				
จิริ	แผลงเป็น																		
สทิริ	"																		
พาทิริ	"																		
วทิริ	" (แผลง อะ เป็น อิ ควย)																		
ก. 124	<p>เก่งมาก นักศึกษาเข้าใจวิธีการแผลง สระอิ แล้ว ต่อไปนี้จะได้ศึกษา <u>การแผลง สระอิ</u></p> <p>2.6 สระอิ อาจแผลงเป็น สระอิ ไค เช่น</p> <table border="0"> <tr> <td>วิล</td> <td>เป็น</td> <td>พิล (ว. เปลี่ยนเป็น พ. ควย)</td> </tr> <tr> <td>หีน</td> <td>"</td> <td>หิน</td> </tr> <tr> <td>คังนั้น</td> <td></td> <td></td> </tr> <tr> <td>นืด</td> <td>จึงแผลงเป็น</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>กิดา</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> <tr> <td>นิตี</td> <td>"</td> <td>.....</td> </tr> </table>	วิล	เป็น	พิล (ว. เปลี่ยนเป็น พ. ควย)	หีน	"	หิน	คังนั้น			นืด	จึงแผลงเป็น	กิดา	"	นิตี	"	เจียร เสถียร พาเหียร วิเชียร
วิล	เป็น	พิล (ว. เปลี่ยนเป็น พ. ควย)																		
หีน	"	หิน																		
คังนั้น																				
นืด	จึงแผลงเป็น																		
กิดา	"																		
นิตี	"																		
ก. 125	<p>สระอิ อาจแผลงเป็นสระอื่นได้อีก ลองดูว่าแผลงเป็น สระใดได้</p> <p>2.7 วิท แผลงเป็น พิท โทคหีน " โทคหีน จะเห็นว่าเป็นการแผลง..... เป็น.....</p>	นืด กิดา นิตี																		

ก. 126	<p>ถูกแล้ว <u>สระอี</u> แผลงเป็น <u>สระอี</u> ไค และ</p> <p>2.8 <u>สระอี</u> ยังแผลงเป็น <u>สระเอี้ย</u> ไค เช่น</p> <p>ธีร แผลงเป็น เขียร</p> <p>กษีณ " เกษีณณ</p> <p>นักศึกษาหลงใหลหลักนี้ แผลงคำที่อยู่ในวงเล็บ แล้วใส่ ลงในช่องว่างใหญ่ถูกต้อง</p> <p>จงหมั้น (พีร).....เรียนรู เป็นครู เขา</p> <p>ถ้าโง่งเงาเขาจะเหยียด (กีรติ).....ได้อมสูญ</p> <p>เสียดแรงแมร์ักเจ้าเฝ้าเทิดทูน</p> <p>คอยเกื้อกูดสาย (กษีร).....จำเป็นรกาล</p>	อ อ
ก. 127	<p>นักศึกษาเข้าใจการแผลงสระมาพอสมควรแล้ว ที่นี้ลอง พิจารณาการแผลงสระต่อไปนี้</p> <p>2.9 เวศยา แผลงเป็น แพศยา (แผลง ว. เป็น พ. ควย)</p> <p>เพศยันคร " แพศยันคร</p> <p>เป็นการแผลงจาก.....เป็น.....</p>	เพียร เกียรติ เกษียร
ก. 128	<p>ถูกแล้ว <u>สระเอ</u> แผลงเป็น <u>สระเอ</u> ไค <u>แล้ว</u> ยัง <u>แผลงเป็นสระไอ</u> ไคควย เช่น</p> <p>2.10 เกวล แผลงเป็น ไกวัล</p> <p>เจยยุย " ไชย</p> <p>ดังนั้น</p> <p>อธิปเตยยุย จึงแผลงเป็น</p> <p>เวยยุยากรณ "</p> <p>เวเนยยุย "</p>	สระ เอ สระ แอ

<p>ก. 132</p>	<p>3.3 <u>สระอุ</u> อาจแผลงเป็น "<u>อร</u>" ได้ เช่น <u>ทุ</u>ยัค แผลงเป็น <u>ทร</u>ยัค <u>สุ</u>เลข " <u>ศร</u>เลข นักศึกษาดองไซ้หลักนี้ แผลงคำที่อยู่ในวงเล็บ แล้ว ใส่ลงในช่องว่างใหญ่ถูกต้อง นิ่งเรือไอ (อุสุ่ม).....ปลาผ่านหนัก ไม่หยุดพักรีบเร่งไปคูหนึ่ง (ทุชน).....ขวางระเบิดโรงเกิดพัง ทองผิคหวัง (มหูสว).....จำจบลง. (แผลง ว. เป็น พ. ควย)</p>	<p>โสภาค โอฟาร</p>
<p>ก. 133</p>	<p><u>สระอุ</u> แผลงเป็น <u>สระเอา</u> ได้ เช่น <u>สู</u>ภาพ เป็น <u>เสาว</u>ภาพ คังนั้น <u>สู</u>คนธ จึงเป็น <u>ยุ</u>ชน " <u>นาว</u>รัตน "</p>	<p>อรสู่ม ทรชน มทรสพ</p>
<p>ก. 134</p>	<p>3.5 นอกจากนี้ <u>สระอุ</u> ยังแผลงเป็น <u>เอา</u> ก็ได้ <u>ค</u>วย <u>เ</u>เทน <u>สู</u>คนธ แผลงเป็น <u>เสาว</u>คนธ <u>ยุ</u>พา " <u>เยาว</u>พา คังนั้น <u>สู</u>ลักษณ จึงแผลงเป็น <u>สู</u>รต " <u>ยุ</u>พาน "</p>	<p>เสาวคนธ เยาวชน เนาวรัตน์</p>

ก. 141

นอกจากสระสูงด้วยกันจะแผลงกันไคงายแล้ว ไค้แก
 อู - อุ เช่น ครู เป็น ครู
 สระหลังควยกันก็แผลงกันไคงายเช่นกัน เช่น
 อู - โอ เช่น บู่ราณ เป็น โบราณ
 โสกา แผลงมาจาก.....
 อู - ออ เช่น ทูรยุค เป็น ทรยุค
 ทรชน แผลงมาจาก.....
 ยกเวน บางสระไม่เป็นไปตามหลักนี้ เช่น
 อู - เอา เช่น สู้คนธ เป็น เส้าวคนธ

มุณี
 มหิมา
 วีธ
 นีติ
 กิริติ
 วิหาร

ก. 142

หลังจากที่นักศึกษาได้เรียนรู้การแผลงคำภาษาเขมรและ
 ภาษาบาลี-สันสกฤตมาแล้ว ลองสังเกต การแผลงคำไทย
 จากคำต่อไปนี้บาง

1. แดงจับฉลากของรางวัล
 แดงจับสลากของรางวัล
2. ไทยเผชิญหน้ากับลาว
 ไทยประเผชิญหน้ากับลาว
3. ประชาชนปิดสะพานสารสินประท้วงรัฐบาล
 ประชาชนปิดตะพานสารสินประท้วงรัฐบาล
 จะเห็นได้ว่าคำที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละข้อมีความหมาย
 เหมือนกัน แต่เขียนต่างกัน เป็นการ เปลี่ยน.....
 ตัวหนึ่งเป็นอีกตัวหนึ่งเท่านั้น

สุภา
 ทูรชน

<p>ก. 143</p>	<p><u>คำที่มีการออกเสียงเพี้ยนกันไปตามท้องถิ่น</u> เรียกว่า <u>คำเพี้ยนเสียง</u> จัดเป็นการแผลงคำไทยอย่างหนึ่ง เช่น</p> <table border="0"> <tr> <td>สมัน</td> <td>เพี้ยนเป็น</td> <td>จมัน</td> </tr> <tr> <td>ลำพูน</td> <td>"</td> <td>ลำปูน</td> </tr> <tr> <td>เยื่อน</td> <td>"</td> <td>เยียน</td> </tr> <tr> <td>มะเขือ</td> <td>"</td> <td>มะเขีย</td> </tr> <tr> <td>รุ</td> <td>"</td> <td>โร</td> </tr> </table> <p>คำเหล่านี้ถือเป็นคำเพี้ยนเสียง ดังนั้น คำเพี้ยนเสียง คือ.....</p>	สมัน	เพี้ยนเป็น	จมัน	ลำพูน	"	ลำปูน	เยื่อน	"	เยียน	มะเขือ	"	มะเขีย	รุ	"	โร	<p>พยัญชนะ</p>
สมัน	เพี้ยนเป็น	จมัน															
ลำพูน	"	ลำปูน															
เยื่อน	"	เยียน															
มะเขือ	"	มะเขีย															
รุ	"	โร															
<p>ก. 144</p>	<p>คำเพี้ยนเสียง เป็นคำแผลงอย่างหนึ่ง ต่างกันเพียงว่า <u>คำเพี้ยนเสียง</u> คือคำที่ออกเสียงเพี้ยนกันไปตามท้องถิ่น <u>ไม่มีใช้ในคำภาษากลาง</u> หรือคำเพี้ยนเสียง คือภาษาถิ่นนั่นเอง</p> <table border="0"> <tr> <td>เช่น</td> <td>เขือก</td> <td>เพี้ยนเป็น</td> <td>เขียก</td> </tr> <tr> <td></td> <td>สมัน</td> <td>"</td> <td>จมัน</td> </tr> </table> <p><u>คำแผลง</u> คือคำที่เปลี่ยนรูปหรือเสียง แล้วมีใช้ในภาษากลางทั้ง 2 คำ เช่น</p> <table border="0"> <tr> <td>สลาก</td> <td>แผลงเป็น</td> <td>ฉลาก</td> </tr> </table> <p>คำทั้งสองนี้มีใช้ในภาษากลางทั้งสองคำ จะใช้ว่า <u>สลากยา</u> หรือ <u>ฉลากยา</u> ก็ได้</p> <p>แต่คำเพี้ยนเสียง เช่น <u>เนื้อสมัน</u> เป็น <u>เนื้อจมัน</u> คำว่า เนื้อจมัน ไม่มีใช้ในภาษากลาง จึงถือเป็น คำเพี้ยนเสียงหรือคำภาษาถิ่น ซึ่งถือเป็นการแผลงคำอย่างหนึ่งด้วย</p>	เช่น	เขือก	เพี้ยนเป็น	เขียก		สมัน	"	จมัน	สลาก	แผลงเป็น	ฉลาก	<p>คำที่มีการออกเสียงเพี้ยนกันไปตามท้องถิ่น</p>				
เช่น	เขือก	เพี้ยนเป็น	เขียก														
	สมัน	"	จมัน														
สลาก	แผลงเป็น	ฉลาก															

ก. 145

ที่นี้ดองสังเกตุคำ 2 พยางค์ต่อไปนี้
 หมากม่วง เป็น มะม่วง
 หมากขาม " มะขาม
 หมากคั้น " มะคั้น
 คำเหล่านี้มีการกรอนเสียงพยางค์หน้าให้เป็น สระอะ
 ดังนั้น
 หมากแว้ง จึงเป็น
 หมากเฟื่อง "
 หมากไฟ "

ก. 146

คำ 2 พยางค์ ที่พยางค์หน้าขึ้นต้นด้วยคำว่า "ตัว"
 จะกรอนเป็น "ตะ" เช่น
 ตัวขาบ เป็น ตะขาบ
 ตัวพาบ " ตะพาบ
 ตัวกวด " ตะกวด
 ตัวเข็บ " ตะเข็บ
 คำที่แผลงในลักษณะนี้ยังมีอีก เช่น
 ตัวนอย จึงแผลงเป็น
 ตัวเพียน "

มะแว้ง
 มะเฟื่อง
 มะไฟ

<p>ก. 147</p>	<p>นอกจากคำ 2 พยางค์ ที่พยางค์หน้านำด้วยคำว่า "หมาก" และ "คว" แล้ว ยังมีคำ 2 พยางค์ที่กรอนเสียง พยางค์หน้าเช่นกัน ได้แก่ คำที่ขึ้นต้นด้วยคำว่า "คน" กรอน เป็น "ตะ" เช่น</p> <p>คนเคียน เป็น ตะเคียน คนแบก " ตะแบก คนใคร " ตะใคร</p> <p>คำที่กรอนทำนองเดียวกันนี้ยังมีอีก ได้แก่</p> <p>คนขบ จึงแผลงเป็น..... คนครอ " คนโก " </p>	<p>ตะนอย ตะเพียน</p>
<p>ก. 148</p>	<p>คำ 2 พยางค์อื่น ๆ ที่กรอนเสียง หรือแผลงที่พยางค์หน้า ยังมีอีก เช่น</p> <p>ฉั้นนั้น เป็น ฉะนั้น เฉอแอม " ฉะแอม ฉาพดู " ฉะพดู ฉาคฉาน " ฉะฉาน ฉั้นนี้ " ฉะนี้</p>	<p>ตะขบ ตะครอ ตะโก</p>
<p>ก. 149</p>	<p>คำ 2 พยางค์อีกอย่างหนึ่งของไทย คือ คำซ้ำ เช่น ยิ้มยิ้ม แผลงเป็น ยะยิ้ม , ้วย้วย แผลงเป็น วะ้วย เพื่อ ความสะดวกในการออกเสียง ตามหลักการผลักดันเสียง</p> <p>คังนั้น คึกคึก จึงแผลงเป็น ครั้นครั้น " วิกวิก " </p>	

ก. 150

นอกจากนี้ คำไทยบางคำยังนิยมแผลงโดยการแทรกเสียง
"ร" ลงในคำ เพื่อยืดเสียงของคำให้มีความไพเราะ และใช้
ในการแต่งคำประพันธ์ เช่น

ตลอด	แผลงเป็น	ทรตลอด
------	----------	--------

ทลอบ	"	ทรลอบ
------	---	-------

ชระมค	"	ชรระมค
-------	---	--------

ดังนั้น

จะเซ	จึงแผลงเป็น
------	-------------	-------

สะเทือน	"
---------	---	-------

ขอม	"
-----	---	-------

คะคิก
คะครั้น
ระริก

ก. 151

นักศึกษาไคเรียนรู้การแผลงพยัญชนะและการแผลงสระ
มาแล้ว ต่อไปจะไดศึกษา การแผลงวรรณยุกต์ บาง
ลงสังเกตคำต่อไปนี้

จิง	แผลงเป็น	จิง
-----	----------	-----

คิง	"	คิง
-----	---	-----

บ	"	บ
---	---	---

คำเหล่านี้มีพยัญชนะและสระเหมือนเดิม แต่แตกต่างกัน
ที่.....เป็นการแผลงคำที่ไม่มีวรรณยุกต์ ให้มีรูป
วรรณยุกต์.....

จระเซ
สระเทือน

ก. 152

นอกจากแผลงโดยการ เติมวรรณยุกต์เอกแล้ว ยังมีการ
แผลงโดยการ เติมวรรณยุกต์บางรูป เช่น

เพียง	เป็น	เพียง
-------	------	-------

แล	"	แล
----	---	----

เรื่อง	"	เรื่อง
--------	---	--------

เป็นการแผลงโดยการ เติม.....

วรรณยุกต์
เอก

ก. 153	<p>นอกจากคำไทยแล้ว ยังมีคำบาลีสันสกฤตที่ไทยรับมา ปรากฏ เช่น</p> <p>สนเทห แปลงเป็น สนเทห์ เสนท " เสนห์ เขียร " เขียร</p> <p>คำเหล่านี้จักว่าเป็นการแผลง.....ควย</p>	วรรณยุกต์โท
ก. 154	<p>การแผลงวรรณยุกต์นี้ ส่วนใหญ่แผลงแล้วยังมีความหมาย คงเดิม เช่น</p> <p>จง เป็น จง คึง " คึง เพียง " เพียง</p> <p>แต่แผลงแล้วทำให้คำมีเสียง.....ขึ้น และมีประโยชน์ในการแต่ง.....</p>	วรรณยุกต์
ก. 155	<p>ถูกแล้ว การแผลงวรรณยุกต์มีประโยชน์มากในการแต่ง คำประพันธ์</p> <p>นอกจากนี้ คำประพันธ์ยังมีคำอีกประเภทหนึ่ง เช่น</p> <p>งาย แปลงเป็น หงาย เฉา " เถา</p> <p>ซึ่งในคำประพันธ์ เรียกว่า "<u>คำโทโทษ</u>" หรือ</p> <p>หนา แปลงเป็น นา ถวย " ทวย</p> <p>ซึ่งในคำประพันธ์ เรียกว่า "<u>คำเอกโทษ</u>"</p> <p><u>ทั้งคำเอกโทษ และคำโทโทษ นี้สำคัญประโยชน์จาก</u> การแผลง.....มาใช้</p>	ไพเราะ คำประพันธ์

<p>ก. 156</p>	<p>มีคำอีกประเภทหนึ่ง ไก่มาจากภาษาบาลี-สันสกฤต ซึ่ง ภาษาเดิมไม่กำหนดเสียงวรรณยุกต์ แต่ไทยรับมาแสดง เช่น</p> <p>วาสนา บาลี-สันสกฤตอ่าน วา-สะ-นา ไทยอ่าน วาด-สะ-หุณา</p> <p>คิลก บาลี-สันสกฤตอ่าน คิ-ละ-กะ ไทยอ่าน คิ-หลก</p> <p>ลักษณะเช่นนี้เป็นการ เปลี่ยน.....ของคำ หรือ เปลี่ยน.....ของวรรณยุกต์นั่นเอง</p>	<p>วรรณยุกต์</p>
<p>ก. 157</p>	<p>นักศึกษาได้เข้าใจการแสดงวรรณยุกต์แล้ว ดังนั้นพอจะ สรุปได้ว่า การแสดงวรรณยุกต์ มี 2 อย่าง คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เปลี่ยนแปลง.....วรรณยุกต์ 2. เปลี่ยนแปลง.....วรรณยุกต์ 	<p>เสียง เสียง</p>
<p>ก. 158</p>	<p>ถูกแล้ว วรรณยุกต์มีการแสดงรูปและเสียง ลองสังเกตคำต่อไปนี้</p> <p>เลห์ แสดงเป็น เลห์ เป็นการแสดง.....วรรณยุกต์ เพียง " เพียง เป็นการแสดง.....วรรณยุกต์</p> <p>เทศนา (เท-สะ-นา) แสดงเป็น เทศนา (เทค-สะ-หุณา) เป็นการแสดง.....วรรณยุกต์</p>	<p>รูป เสียง</p>
<p>ก. 159</p>	<p>นักศึกษาได้เรียนรู้วิธีการแสดงค มาโดยตลอด จนเป็นที่ เข้าใจดีแล้ว จะเห็นได้ว่าการแสดงคำส่วนมากเป็นคำในภาษา</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ภาษา..... 2. ภาษา..... 3. ภาษา..... 	<p>รูป รูป เสียง</p>

ก. 160	<p>จากการศึกษาเรื่องคำแผลง จะเห็นได้ว่า การแผลง หรือการ เปลี่ยนแปลงรูปคำ มี 3 ชนิด คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. แผลง..... 2. แผลง..... 3. แผลง..... 	<p>เขมร บาลีสันสกฤต ไทย</p>															
ก. 161	<p>ถูกแล้ว แสดงว่านักศึกษาเข้าใจเรื่องคำแผลงแล้วเป็นอย่างดี พอจะไต่แนวทางในการสังเกตว่า การกลายเสียง ส่วนมากเป็นไปตามธรรมชาติของเสียง เช่น พยัญชนะที่อยู่ ในวรรคเดียวกันก็แผลงกันได้ง่าย</p> <p>คำแผลงมีหลักการแผลง เช่น "ชค" แผลงเป็น "ชนค" "ชัน" แผลงเป็น "ชนัน" ได้ แต่จะถือเป็นกฎว่า "ช" แผลง "ชน" เสมอไปไม่ได้ เช่น จะแผลง "ชม" เป็น "ชนม" หรือ "ชุน" เป็น "ชนุน" ไม่ได้ เพราะความหมายไม่ใกล้เคียงกัน และเป็นคำที่ไม่มีแผลงไ้มาแต่โบราณ</p>	<p>สระ พยัญชนะ วรรณยุกต์</p>															
ก. 162	<p>ตั้งแต่กรอบ 162 - 179 จะเป็นเรื่อง <u>ประโยชน์ของ คำแผลง</u> นักศึกษาจะได้ทราบว่าคำแผลงมีประโยชน์อย่างไร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <u>การอ่านคำแผลง</u> ถ้ารู้หลักจะช่วยให้อ่านคำแผลง ได้ถูกต้อง ลองสังเกตคำต่อไปนี้ <table style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="padding: 5px;">ตรี</td> <td style="padding: 5px;">แผลงเป็น</td> <td style="padding: 5px;">คำวิ</td> <td style="padding: 5px;">อ่านว่า</td> <td style="padding: 5px;">คำ-หฺรี</td> </tr> <tr> <td style="padding: 5px;">กราย</td> <td style="padding: 5px;">"</td> <td style="padding: 5px;">กำราย</td> <td style="padding: 5px;">"</td> <td style="padding: 5px;">กำ-หฺรายน</td> </tr> <tr> <td style="padding: 5px;">กลับ</td> <td style="padding: 5px;">"</td> <td style="padding: 5px;">กระลัับ</td> <td style="padding: 5px;">"</td> <td style="padding: 5px;">กระ-หฺลัับ</td> </tr> </table> <p>จะสังเกตเห็นว่า คำเดิมเป็นคำมี.....พยางค์ แผลง เป็นคำ.....พยางค์ และคำเดิมมี ร, ล เป็นตัว.....</p>	ตรี	แผลงเป็น	คำวิ	อ่านว่า	คำ-หฺรี	กราย	"	กำราย	"	กำ-หฺรายน	กลับ	"	กระลัับ	"	กระ-หฺลัับ	
ตรี	แผลงเป็น	คำวิ	อ่านว่า	คำ-หฺรี													
กราย	"	กำราย	"	กำ-หฺรายน													
กลับ	"	กระลัับ	"	กระ-หฺลัับ													

<p>ก. 163</p>	<p>ถูกแล้ว คำเดิมมีพยางค์เดียวและมีพยัญชนะต้นเป็นตัว ควบกล้ำ เมื่อแสดงเป็นคำ 2 พยางค์ จะอ่านพยางค์หลัง ผันเสียงตามตัวนำเดิม หรืออ่านพยางค์ท้ายมี "ห" นำ โดย ไม่ต้องเขียน "ห" ลงที่พยางค์หลัง เช่น</p> <p>ครัส แสดงเป็น คำรัส อ่านว่า คำ-หุรัค ดังนั้น</p> <p>ทรวจ แสดงเป็น คำรวจ อ่านว่า ปราบ " บำราบ " กลบ " กระทบ " กลด " กระทบ "</p>	<p>1 2 ควบกล้ำ</p>
<p>ก. 164</p>	<p>ที่นักศึกษาอ่านนั้นถูกต้องแล้ว แต่มีคำ <u>ยกเวน</u> อยู่คำหนึ่ง เป็นคำพยางค์เดียว และ มีพยัญชนะต้นเป็นตัวควบกล้ำเช่นกัน แต่เมื่อแสดงเป็นคำสอง พยางค์ <u>ไม่อ่านพยางค์หลังตามตัวนำเดิม</u> คือ</p> <p><u>ปราศ</u> แสดงเป็น <u>บำปราศ</u> ไม่อ่านว่า บำ- หุราค แต่<u>อ่านว่า</u> <u>บำ-ปราค</u></p>	<p>คำ-หุรวค บำ-หุราบ กระทบ-หุลบ กระทบ-หุลค</p>
<p>ก. 165</p>	<p>ที่นี้ลองดูคำว่า</p> <p>แจก แสดงเป็น จำแนก อ่านว่า จำ-แนก อาจ " อำนาจ " อำน-นาค โจทย์ " จำโนทย์ " จำ-โนค</p> <p>จะเห็นว่าคำเหล่านี้ อ่านพยางค์หลังไม่ผันเสียงตามตัวนำ เดิม เพราะคำเดิมเป็นคำมี.....พยางค์ก็จริง แต่ มีพยัญชนะต้นไม่มี.....</p>	

<p>ก. 166</p>	<p>ถูกแล้ว คำเคิมมีพยางค์เดียวและพยัญชนะต้นไม่มีตัว ควบกล้ำ เมื่อแผลงแล้ว อ่านพยางค์หลังไม่ผันเสียงตามตัว นำเคิม</p> <p>ลองพิจารณาคำแผลงที่มีพยางค์เดียวต่อไปนี้</p> <p>ที แผลงเป็น คำหนี อ่านว่า คำ-หนี ง่าย " จำหน่าย " จำ-หน่าย แถง " ตำแหน่ง " คำ-แห่ง</p> <p>จะเห็นว่าคำแผลงเหล่านี้ คำเคิมเป็นคำมี..... พยางค์ และพยางค์ต้นก็ไม่มี.....</p>	<p>1</p> <p>มีตัวควบกล้ำ</p>
<p>ก. 167</p>	<p>ดังนั้น ถ้าคำเคิมมีพยางค์เดียว และมีพยัญชนะต้นตัว เดียว เมื่อแผลงแล้วจะอ่านตามรูปที่ปรากฏ เช่น</p> <p>อาจ แผลงเป็น อ่านาจ อ่านว่า..... เกิด " กำเนิด " เกิด " กำเหนิด "</p>	<p>1</p> <p>ตัวควบกล้ำ</p>
<p>ก.</p>	<p>การอ่านคำแผลงทั้งง่ายและถูกตอ่งนั้น ต้องคำนึงถึงพยัญชนะ ต้นของคำเคิม โดยยึดหลักดังนี้ คือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. พยัญชนะต้นเป็นอักษรควบ คำเคิมมีพยางค์เดียว แผลงแล้วให้อ่านพยางค์หลังผันเสียงตาม..... 2. พยัญชนะต้นไม่เป็นอักษรควบ คำเคิมมีพยางค์เดียว แผลงแล้วให้อ่านพยางค์หลังตาม..... 	<p>อ่า-นาค กำ-เนิด กำ-เหนิด</p>

<p>ก. 169</p>	<p>นอกจากประโยชน์ในการอ่านแล้ว</p> <p>2. <u>คำแดงยังมีประโยชน์ในค่านการเขียนด้วย</u></p> <p>ลองสังเกตคำต่อไปนี้</p> <p>จำนง ✓ จำนงค์ ✗</p> <p>เพราะ จำนง แผลงจาก จง ไม่มี ก การันต์</p> <p>สำอาง ✓ สำอางค์ ✗</p> <p>เพราะ สำอาง แผลงจาก สะอาง ไม่มี ก การันต์</p> <p>ไพเราะ ✓ ไพเราะห์ ✗</p> <p>เพราะ ไพเราะ แผลงจาก เพีเราะ ไม่มี ห การันต์</p> <p>จากตัวอย่างข้างกักล่าวนี้ จะเห็นไ้ว่า การเรียนเรื่อง</p> <p>คำแดงมีประโยชน์ในค่าน.....</p>	<p>ค่านำเดิม</p> <p>รูปที่ปรากฏ</p>
<p>ก. 170</p>	<p>ลองพิจารณาค่าประพันธ์ต่อไปนี้</p> <p>หนึ่งคือตัวทานแล แนะนำ</p> <p>เขียนนิแมนสำมะยำ ป่นปี</p> <p>ตัวเราบไ้ไ้ทำ เองคอก</p> <p>มล้างขาบมือเรานี้ ทานตองรับเอง</p> <p>จากโคลงบทนี้มีคำแดงอยู่ 3 คำ คือ</p> <p>1.....2.....3.....</p>	<p>การเขียน</p>
<p>ก. 171</p>	<p>ถูกแล้ว คำที่แดงไ้ไ้แก แล , บ , มล้าง</p> <p>ลองพิจารณาคูคำว้า</p> <p>แล แผลงมาจาก แล</p> <p>ที่แดง <u>แล</u> เป็น <u>แล</u> เพราะตองการรูป.....</p> <p>เพื่อให้เป็นไปตามลักษณะบังคับของ.....</p>	<p>แล</p> <p>บ</p> <p>มล้าง</p>

ก. 172

3. ที่นี้ลองสังเกตการนำเอาคำแดงไปใช้ประโยชน์ใน
การประพันธ์อีกลักษณะหนึ่ง

<u>คำโทโทษ</u>	ช่วย	แดงเป็น	ช่วย
	คว่ำ	"	คว่ำ
	เลน	"	เลน
<u>คำเอกโทษ</u>	ถา	แดงเป็น	ทา
	สู	"	สู
	หนา	"	นา

ทั้งคำเอกโทษและคำโทโทษ เป็นการแดง.....
นับว่าคำแดงมีประโยชน์ใน.....

วรรณยุกต์โท
การแต่งคำ
ประพันธ์

ก. 173

ลองอ่านคำประพันธ์ต่อไปนี้
มดั่งเม็ลื่องเครื่องตั้งตั้งวาย แวงข้างวางบาย-
ศรีรัตนหิรัญหัตถ์ทอง
จะเห็นว่าม็คำแดงอยู่ 2 คำ คือ
ดั่งเล็อง แดงเป็น

กั๊ย ถวาย "

วรรณยุกต์
การประพันธ์

ก. 174

ถูกแล้ว แดงเป็น มดั่งเม็ลื่อง กั๊ย ตั้งวาย
4. การแดงเช่นนี้เป็นการแดงคำเพื่อช่วยให้เกิด
ความไพเราะสละสลวย เช่นเดียวกับคำว่า

ทรง	แดงเป็น	ธำรง
เคิน	"	คำเนิน
บวช	"	ผนวช

ดังนั้น ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งของคำแดงคือ.....

.....

มดั่งเม็ลื่อง
ตั้งวาย

<p>ก. 175</p>	<p>5. นอกจากนี้ <u>คำแถลงยังช่วยให้ท่านออกเสียงไคสะควก</u> <u>ลองพิจารณาคำต่อไปนี้</u></p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="text-align: center;"><u>กลุ่ม ก.</u></td> <td style="text-align: center;"><u>กลุ่ม ข.</u></td> </tr> <tr> <td>คารา</td> <td>คารา</td> </tr> <tr> <td>ปิฏก</td> <td>ปิฏก</td> </tr> <tr> <td>เวเนย</td> <td>เวไนย</td> </tr> <tr> <td>ผู้นักงาน</td> <td>พนักงาน</td> </tr> </table> <p>จะเห็นไคว่าคำที่ออกเสียงไคสะควก คือ คำในกลุ่ม ข. ดังนั้น ประโยชน์อีกอย่างหนึ่งของคำแถลงไคแก่..... </p>	<u>กลุ่ม ก.</u>	<u>กลุ่ม ข.</u>	คารา	คารา	ปิฏก	ปิฏก	เวเนย	เวไนย	ผู้นักงาน	พนักงาน	<p>ช่วยให้เกิด ความไพเราะ สละสลวย</p>
<u>กลุ่ม ก.</u>	<u>กลุ่ม ข.</u>											
คารา	คารา											
ปิฏก	ปิฏก											
เวเนย	เวไนย											
ผู้นักงาน	พนักงาน											
<p>ก. 176</p>	<p>6. ลองพิจารณาประโยชน์อีกอย่างหนึ่งของคำแถลงจาก <u>ประโยคต่อไปนี้</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. <u>นักรบ</u> <u>บำเพ็ญ</u> <u>ความ</u> <u>กล้า</u> <u>มาก</u> 2. <u>ตำรวจ</u> <u>ตรวจ</u> <u>ดู</u> <u>ความ</u> <u>สงบ</u> <u>ของ</u> <u>บ้าน</u> <u>เมือง</u> 3. <u>คู่</u> <u>บ่าว</u> <u>สาว</u> <u>แจก</u> <u>ของ</u> <u>ซำ</u> <u>รวย</u> <u>ให้</u> <u>คน</u> <u>มา</u> <u>ช่วย</u> <u>งาน</u> <p>คำเหล่านี้แถลงแล้วทำให้ความหมาย (ก. เหมือนเดิม ข.กว้าง ออก) <u>ตอบขอ.....</u></p>	<p>ช่วยให้ท่าน ออกเสียง ไคสะควก</p>										
<p>ก. 177</p>	<p>ถูกแล้ว ทำให้ความหมายกว้างออก <u>คำแถลงจึงช่วย</u> <u>ให้มีคำใช้ในวงกว้างมากขึ้น</u></p> <p>โปรดพิจารณาคำต่อไปนี้ แล้วลองเติมคำที่ให้ไว้ในวงเล็บ ลงในช่องว่างให้ถูกต้อง</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เขาสร้าง.....เพื่อ.....สายตากคน(บัง , ผนัง) 2. บ้านเขาพัง.....เพราะถูกสร้าง.....(ทลาย, ทำลาย) <p>ดังนั้น คำแถลงมีประโยชน์ คือ.....</p>	<p>ขอ ข.</p>										

<p>ก. 178</p>	<p>จากที่เรียนมา อาจสรุปประโยชน์ของคำแผลงได้ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วยในการแต่งคำประพันธ์ 2. ช่วยให้มีคำใช้ในวงศัพท์มากขึ้น 3. ช่วยให้อ่านออกเสียงได้สะดวก 4. ช่วยให้คำไพเราะสะสวย 5. ช่วยให้การอ่านการเขียนคำแผลงได้ถูกต้อง 	<p>ผนัง, บัง ทลาย, ทำลาย ช่วยให้มีคำใช้ ในวงศัพท์ มากขึ้น</p>
<p>ก. 179</p>	<p>ลองดูคำตอบต่อไปนี้ ข้อใด <u>ไม่ใช่</u> ประโยชน์ของคำ แผลง <u>ข้อใดไม่ใช่จึงเขียนวงกลมล้อมรอบหัวข้อนั้น</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วยในการแต่งคำประพันธ์ 2. ช่วยให้มีคำใช้ในวงศัพท์มากขึ้น 3. ช่วยในการสัมพันธ์ประโยค 4. ช่วยให้ออกเสียงของคำสะดวกไพเราะ 5. ช่วยให้การเขียนการอ่านถูกต้อง 	
<p>ก. 180</p>	<p>ลึกลับ คำแผลงคือแปลงเปลี่ยน ไทยลอกเลียนคำอินเดียคำเขมร พยูธรนะวรรณยุกต์ถูกกะเกณฑ์ สระเบนตามครรถ้องของกวี มีคุณค่าในการแต่งคำประพันธ์ อ่านเขียนนั้นน่านิยมสมศักดิ์ศรี มีคำมากใช้ถูกหลักเป็นอย่างดี ขอจบที่โชคที่พลันสุขสันต์เอ๋ย</p>	<p>ข้อ 3.</p>